

[1980 ஜூலை 24]

கீழ் செயல்படுகிறது. இந் நிலையத்தில் தயாரிக்கப்படும் மீன் தூள் பெரும்பாலும் கோழி-கால்நடைத் தீவனமாகப் பயன்படும் பொருட்டு தமிழ் நாடு கோழிப் பண்ணை வளர்ச்சிக் கழகத்திற்கும், பல்வேறு மாநிலங்களிலுள்ள கால்நடை வளர்ப்பு துறைகளுக்கும் விற்கப்படுகின்றன.

(7) டீசல் பங்குகளை நடத்துதல்.—துறைமுகங்களில் மீன்பிடி விசைப்படகுகளை இயக்கும் மீனவர்களுக்கு டீசல் எண்ணெய் கிடைக்கச் செய்யும் நோக்கத்துடன் இக்கழகம் இராயபுரம், மல்லிப்பட்டினம், தூத்துக்குடி ஆகிய இடங்களில் டீசல் பங்குகளை நிறுவுகிறது. இவை தவிர, கோடிக்கரையில் ஒரு டீசல் பங்கை நிறுவும் திட்டமொன்று கழகத்திடமுள்ளது.

முடிவுரை :—

மீன் வளத்தைப் பெருக்குவதிலும் மீனவர்களின் பொருளாதார நிலையைச் சீராக்குவதிலும் தற்போதைய அரசு பின்பற்றி வரும் கொள்கையை விளக்க முயன்று அதனை இங்கே சுருங்கக் கூறியுள்ளேன். பொதுமக்கள் அனைவரின் ஒத்துழைப்புடன், இந்நாட்டின் மீன் பிடி தொழிலில் இம்மாநிலம் சிறந்த ஓர் இடத்தைப் பெற முடியுமென நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

இணைப்பு II.

(753ஆம் பக்கத்திலுள்ள அடிக்குறிப்பைக் காண்க.)

தமிழகத்தில் உணவு நிலைமை

I. அரிசி நிலைமை—கொள்முதலும், விற்பனையும்.

1. அரிசி நிலைமை.

அரிசியைப் பொறுத்தவரையில் தமிழகத்தில் நிலைமை மிகவும் திருப்திகரமாக உள்ளது. வெளிச் சந்தையில் அரிசி தாராளமாகவும் நிதானமான விலைகளிலும் கிடைத்த வருகிறது. பெரும்பான்மையான நுகர்வோர் பயன்படுத்தும் சாதாரண ரகப் புழுங்கல் அரிசி வெளிச் சந்தையில் கிலோ ரூ1.90 முதல் ரூ2.20 வரை விற்கப்படுகிறது.

பொது விநியோக முறையின் கீழ் வழங்குவதற்குத் தமிழக அரசின் சார்பில் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்தினிடம் கணிசமான கையிருப்பு அரிசி உள்ளது. வெளிச்சந்தையில் அரிசி தாராளமாகக் கிடைப்பதால் பொது விநியோக முறையின்கீழ் மாதந்தோறும் விற்பனையாகும் அரிசியின் அளவு, சென்ற சனவரி மாதம் முதல், மாதம் ஒன்றுக்கு 10,000 டன் களுக்குள்ளாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அடுத்த மூன்று நான்கு

1980 ஜூலை 24]

மாதங்களில், நெல் அறுவடை இல்லாத காரணத்தினால் வெளிச் சந்தையில் அரிசியின் புழக்கம் குறையக்கூடும் என்பதால், பொது விநியோக முறையில் அரிசிக்குத் தேவை உயரலாம். அப்படி உயர்ந்தாலும் தேவையைச் சமாளிக்கப் போதுமான கையிருப்பு அரசின் கைவசம் உள்ளது.

கிராம வளர்ச்சி, உள்ளாட்சித் துறையின் மேற்பார்வையில் நடந்து வரும் 'வேலைக்கு உணவு என்ற திட்டத்தின் கீழ் மத்திய அரசின் அனுமதியைப் பெற்று, 1979-80 ஆம் ஆண்டில் மத்திய அரசு உணவுத் தொகுப்பின் அரிசிக்குப்பதிலாக, தமிழக அரசின் கையிருப்பில் இருந்த அரிசியை நாம் பயன்படுத்தி வந்தோம். 1979-80ஆம் ஆண்டுக்கு இத்திட்டத்தின்கீழ் மத்திய அரசு அளித்த ஒதுக்கீடு 73,000 டன்கள். இதைத் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் தன் கையிருப்பில் இருந்து வழங்கியது. 1980-81ஆம் ஆண்டுப் பொறுத்தவரை இத்திட்டத்தின்கீழ் மத்திய அரசு தமிழ்நாட்டுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யும் அரிசியை மத்திய அரசின் உணவுக் கார்ப்பரேஷனிடமிருந்து நேரடியாகப் பெற்று இத்திட்டத்திற்குப் பயன்படுத்துவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

1979-80-ல் பொது விநியோகத்தின் தேவையை முழுமையாக நிறைவு செய்ததோடல்லாமல், வேலைக்கு உணவுத் திட்டத்திற்கு 73,000 டன்கள் அரிசியும், வெள்ள நிவாரண வேலைகளுக்கு 4,000 டன்கள் அரிசியும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதைத் தவிர வெளிநாடுகளுக்கு 50,000 டன்கள் பச்சரிசியும், 5,000 டன்கள் குருணையும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளது. கெனியா நாட்டிற்கு 20,000 டன்கள் அரிசியும், பேரு நாட்டிற்கு 10,000 டன்கள் அரிசியும், க்யூபா நாட்டிற்கு 20,000 டன்கள் அரிசியும், மேற்கு ஜெர்மனிக்கு 5,000 டன்கள் குருணை அரிசியும் ஆக மொத்தம் 55,000 டன்கள் இதுவரை ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளன. ஏற்கெனவே செய்துள்ள ஒப்பந்தத்தின்படி மேலும் 10,000 டன்கள் அரிசி ஏற்றுமதி செய்யவேண்டும். 55,000 டன்கள் ஏற்றுமதி செய்ததின் மூலமாக ஏறக்குறைய 70 இலட்சம் ரூபாய் நிகர இலாபம் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்திற்கு கிடைத்துள்ளது. அதுமட்டுமல்லாமல் இதே அரிசியைப் பொது விநியோக முறையின்கீழ் குறைந்த விலையில் விற்ப்பு நடந்தால் ஏற்படக்கூடிய 8.10 கோடி ரூபாய் நட்டமும் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது.

2. கொள்முதல்.

இப்பொழுது தமிழ்நாட்டில் கட்டாயக் கொள்முதல் எதுவும் கிடையாது. வர்த்தகர்கள் மீதோ, அரிசி அரைவை ஆலைகள் மீதோ லெவிஎதுவும் கிடையாது. நெல் அரிசி நடமாட்டத் தடைகள் எதுவும் கிடையாது. நெல் வர்த்தகத்தில் இத்தகைய சுதந்திரமான சூழ்நிலையை உருவாக்கி, அதே சமயத்தில் அரிசியின் விலைவாசிகளையும் கட்டுப்படுத்தி, உற்பத்தியாளர்களின் நலனையும் நுகர்வோர் நலனையும் ஒருங்கே காத்து, பொது விநி

[1980 ஜூலை 24]

மோக முறையைத் தேவைக்கு ஏற்பத் திறமையாகச் செயல்படுத்தக் கணிசமான கையிருப்பும் வைத்திருப்பது, இந்த அரசு உணவு முனையில் ஆற்றியுள்ள சிறப்பான சாதனையாகும். சென்ற சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, கட்டாயக் கொள்முதலினால் கஷ்டப்பட்டுக் கசப்பான பல அனுபவங்களைப் பெற்றிருந்த விவசாயிகள், இன்றுள்ள சூழ்நிலையில், பெரும் மனநிறைவும், நிம்மதியும் அடைவார்கள் என்று நாம் துணிந்து கூறலாம். கட்டுப்பாடும், தட்டுப்பாடும் கடுமையாக இருந்த நிலை கடந்த கால நிலையாகி, செழிப்பும், சீரான விநியோகம், சுதந்திரமான வர்த்தகச் சூழ்நிலையும் உருவாக்கப்பட்டிருப்பது பொது மக்கள் அனைவரும் பாராட்டிப் போற்றுவதற்குரியது.

3. நெல்லின் கொள்முதல் விலைகள்.

நெல்லின் கொள்முதல் விலை மத்திய அரசினால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. மத்திய அரசு நியமித்துள்ள விவசாய விளைபொருள்கள் விலைவாசிகள் ஆணைக் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் இந்த விலை நிர்ணயம் செய்யப்படுகின்றது. கோதுமையின் உற்பத்திச் செலவை விட நெல்லின் உற்பத்திச் செலவு எந்த வகையிலும் குறைவாக இருக்க முடியாது என்பது வேளாண்மை நிபுணர்களின் தெளிந்த கருத்து. இருந்தபோதிலும், நெல்லின் கொள்முதல் விலைக்கும் கோதுமையின் கொள்முதல் விலைக்கும் இடையே, பல ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து பெரும் வேற்றுமை காணப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, 1967-68ஆம் ஆண்டில் கோதுமையின் கொள்முதல் விலை குவிண்டாலுக்கு ரூ. 70 முதல் ரூ. 76 வரை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த நேரத்தில், நெல்லின் கொள்முதல் விலை ரூ. 43 ஆகத்தான் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. அது போலவே, 1979-80ஆம் ஆண்டில் கோதுமையின் கொள்முதல் விலை குவிண்டாலுக்கு ரூ. 117 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த நிலைக்கு மாறாக, சாதாரண ரக நெல்லின் கொள்முதல் விலை ரூ. 95 ஆகத்தான் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. நெல்லின் கொள்முதல் விலைக்கும் கோதுமையின் கொள்முதல் விலைக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினை நீக்கவேண்டியது அவசியம் என்று வலியுறுத்தி, வேளாண்மை விளைபொருள்கள் விலைவாசிகள் ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர் ஒருவரே 1978-79ஆம் ஆண்டு குழுவின் அறிக்கையில் தனிக் குறிப்பு ஒன்று அளித்திருந்தார். வேளாண்மை பஸ்கலைக் கழக நிபுணர்கள், வேளாண்மைத் துறை அதிகாரிகள், விவசாய உயர்மட்டக் குழுவின் உறுப்பினராக இருந்த விவசாயப் பிரதிநிதிகள் ஆகியோர் கருத்துக்களை அறிந்து, நம் மாநிலத்தில் நெல்லின் உற்பத்தி விலை குவிண்டாலுக்கு ரூ. 124 அளவில் அமைந்துள்ளது என்று எடுத்துக் காட்டிப் புள்ளி விவரங்களை மத்திய அரசு முன் வைத்துள்ளோம். நம் நாட்டு விவசாயிகளில் மூன்றில் இரு பங்கினர் நெல் உற்பத்தியாளர்கள். நம் நாட்டு மக்கள் தொகையில் மூன்றில் இரு பங்கினர் அரிசியையே முக்கிய உணவாகக் கொண்டுள்ளவர்கள் ஆகவே, மத்திய அரசின் கொள்முதல் கொள்கை இதுவரை கோதுமைக்கு மட்டுமே ஆதரவாக இருந்து வந்துள்ள நிலையை மாற்றி, நெல்லுக்கும் உரிய முக்கியத்துவம் அளிக்கும் வகையில்

1980 ஜூலை 24]

அமையவேண்டும் என்பதையும் நாம் எடுத்துக்காட்டியுள்ளோம். நெல்லின் விலையை உயர்த்துவது, கிராமப் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கு மட்டும் அல்லாமல், நாட்டு மக்களின் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வை பலப்படுத்துவதற்கும், இன்றியமையாத நடவடிக்கை என்பதையும் நாம் வலியுறுத்தியுள்ளோம்.

1978-79 ஆம் ஆண்டில் நெல்லின் கொள்முதல் விலை சாதாரண ரக நெல்லுக்கு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 85 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த நேரத்தில், மத்திய அரசு நம் பரிந்துரைகளை ஏற்று நியாயமான விலையை நிர்ணயிக்காவிட்டால், தமிழக அரசேதம் சொந்த நிதிப் பொறுப்பிலிருந்து குவிண்டாலுக்கு கூடுதலாக ரூ. 20 அளித்து, நெல்லை விவசாயிகளிடமிருந்து நேரடியாக வாங்கிக்கொள்ள வகை செய்யுமென்று மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் 1979 ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 13 ஆம் நாளன்று அறிவித்தார்கள். அதற்கு இணங்க, அப்போது மத்திய அரசினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த நெல் கொள்முதல்விலையான ரூ. 85-க்குக் கூடுதலாக ரூ. 20 கொடுத்து, சாதாரண ரக நெல்லை ரூ. 105 என்ற விலைக்கும், சன்ன ரக நெல்லை ரூ. 109 என்ற விலைக்கும் விவசாயிகளிடமிருந்து நேரடியாக வாங்க முன் வரவேண்டுமென்று தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்திற்கு அரசு ஆணையிட்டது. 1979-80 ஆம் ஆண்டிற்கு மத்திய அரசு நெல்லின் கொள்முதல் விலையை சாதாரண ரகத்திற்கு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 95 என்று நிர்ணயித்த பின்னரும் ரூ. 105, ரூ. 109 என்ற கூடுதலான விலைகளில் தமிழக அரசின் ஆணையின் பேரில் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் விவசாயிகளிடமிருந்து நெல்லை வாங்கி வந்துள்ளது. மத்திய அரசு நிர்ணயித்த கொள்முதல் விலைகளுக்குக் கூடுதலாக மாநில அரசுகள் ஊக்குவிப்புத் தொகையாகவோ, வேறு எந்த இனத்தில் கூடுதல் தொகையாகவோ அதிக விலை கொடுக்கக் கூடாதென்று மத்திய அரசு ஆணைகள் பிறப்பித்திருந்தது. மாநில அரசு அதிக விலை தர விரும்பினால் அவர்கள் தங்கள் சொந்த நிதிப் பொறுப்பிலிருந்து அவ்வாறு வழங்கிக்கொள்ளலாம் என்று பின்னர் மத்திய அமைச்சர்களால் அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் இதற்கான அதிகாரபூர்வமான ஆணை எதுவும் வரவில்லை. இவ்வாறு அறிவிப்பு செய்வது மட்டும் பலன் தராது என்பது கீழ்க்கண்ட விவரங்களிலிருந்து புலனாகும். மாநில அரசுகள் தங்கள் கொள்முதல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்காக ரிசர்வ் வங்கியிலிருந்து கடனாகப் பல கோடி ரூபாய்கள் வாங்குகின்றன. மத்திய அரசினால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட கொள்முதல் விலைகளுக்கு கூடுதலான விலைகளில் நெல்லை வாங்கியதால் மாநில அரசுகளுக்கு ரிசர்வ் வங்கியின் நிதியுதவி கிடைப்பதில் பல சிக்கல்கள் எழுந்துள்ளன. அவ்வாறு அதிக விலை கொடுத்து வாங்குவது கொள்முதல் ஆகாது என்றும், ஆகவே அந்த வர்த்தக நடவடிக்கைகள் ரிசர்வ் வங்கியின் நிதி உதவிக்கு உரியவை ஆகா என்றும் ரிசர்வ் வங்கியின் சார்பில் கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ரிசர்வ் வங்கியின் நிதி உதவி இல்லாமல் கொள்முதல் செய்வது இயலாதது. ஆகவே, இந்த இக்கட்டான நிலைமைக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு ஒரே வழி, மத்திய அரசு, நெல்லின் கொள்முதல் விலைகளை உயர்த்துவதுதான்.

[1980 ஜூலை 24]

தமிழக விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்க எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்து பாரதப் பிரதமருக்கு மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த ஆண்டு பிப்ரவரி திங்களிலேயே ஒரு குறிப்பு கொடுத்திருந்தார்கள். இந்த அரசு மீண்டும் பொறுப்பு ஏற்ற பின்பு மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் பாரத பிரதமருக்கு இப்பரிந்துரைகளை வலியுறுத்தி மீண்டும் ஒரு கடிதம் எழுதியுள்ளார்கள். இவ்வளவு முயற்சிகள் எடுத்துள்ள போதிலும், வரும் ஆண்டுக்கு நெல்லின் கொள்முதல் விலையை உயர்த்தவேண்டுமென்று வேளாண்மை விளை பொருள் விலைவாசிகள் ஆணைக்குழு மத்திய அரசுக்கு பரிந்துரை செய்ததாக முதலில் வந்த செய்திகள் நமக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளித்தன. இதற்கு இடையில், உரங்கள், டீசல் ஆகியவற்றின் விலையில் உயர்வு ஏற்பட்டதையொட்டி நெல்லின் கொள்முதல் விலையை உயர்த்தவேண்டுமென்ற பிரச்சனை பரிசீலிக்கப்பட்டபோது, ஆணைக்குழு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 95 ஆக இருந்த விலையை ரூ. 100 ஆக உயர்த்தி நிர்ணயித்தால் போதும் என்று அண்மையில் பரிந்துரை செய்துள்ளதாக வந்துள்ள செய்திகள் நமக்கு மிகுந்த மனவேதனையை அளிக்கின்றன. உற்பத்திச் செலவின் அடிப்படையில் குவிண்டாலுக்கு ரூ. 130 ஆக நெல்லின் கொள்முதல் விலையை நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்றும், முதற்கட்டமாக, கோதுமையின் கொள்முதல் விலையான ரூ. 117-க்கு ஒத்த அளவிலாவது நெல்லின் கொள்முதல் விலையை உயர்த்த வேண்டுமென்றும் தமிழக அரசு தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகின்றது. இக்கருத்துக்கு இம்மாமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒருமனதாக ஆதரவு அளிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. இக்கருத்துக்கு மதிப்பு கொடுத்து, முதல் கட்டமாக கோதுமையின் கொள்முதல் விலைக்கு ஒத்த அளவிலாவது நெல்லின் கொள்முதல் விலையை நிர்ணயித்து மத்திய அரசு விரைவில் ஆணைகள் வெளியிடவேண்டுமென்று நாம் தொடர்ந்து வலியுறுத்துவோம்.

4. பொது விநியோக முறையில் அரிசி விற்பனையின் பொருளாதாரம்.

சாதாரண ரக நெல்லுக்கு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 105, சன்ன ரக நெல்லுக்கு ரூ. 109 என்ற கூடுதல் விலைகளை விவசாயிகளுக்கு அளித்து, 1979ஆம் ஆண்டு குறுவையிலும் 1980ஆம் ஆண்டு சம்பாவிலும் ஏறத்தாழ இரண்டு இலட்சம் டன்கள் நெல்லைத் தமிழக அரசின் சார்பில் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் வாங்கியுள்ளது. இந்த விலையில் நெல்லை வாங்கி, அரிசியாகத் தயாரித்து விற்பதற்கு அடக்கவிலை, சன்ன ரக அரிசியைப் பொறுத்தவரை குவிண்டாலுக்கு ரூ. 228-ம், சாதாரண ரக அரிசியின் விலை குவிண்டாலுக்கு ரூ. 220-ம் ஆக அமையும். அதாவது சன்ன ரக அரிசியின் அடக்கவிலை கிலோவுக்கு ரூ. 2.28. சாதாரண ரக அரிசியின் அடக்கவிலை கிலோவுக்கு ரூ. 2.20. ஆயினும் மத்திய அரசின் கொள்முதல் விலைகள் ரூ. 74-78 ஆக இருந்த நேரத்தில், தமிழகத்தில் பொது விநியோகமுறையின் கீழ் அரிசியின் சில்லரை விற்பனை விலை

1980 ஜூலை 24]

களாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த சாதாரண ரக அரிசிக்கு கிலோ ரூ. 1.60. சன்ன ரக அரிசிக்கு கிலோ ரூ. 1.85 என்ற விற்பனை விலைகளிலேயே, இப்போதும் தமிழக அரசின் ஆணையின்பேரில், தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் விற்று வருகின்றது. கூடுதல் விலைகளில் நெல்லை வாங்கி, குறைந்த விலைகளில் அரிசியை விற்பதினால் சன்னரக அரிசியைப் பொறுத்த வரை ஒரு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 43 இழப்பும், சாதாரண ரக அரிசிக்கு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 60 இழப்பும் ஏற்படுகிறது. இந்த அடிப்படையில் சுமார் 1 இலட்சம் டன்கள் அரிசியைப் பொது விநியோக முறையின்கீழ் இப்பொழுது நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலைகளில் விற்பதன் மூலம் தமிழக அரசுக்கு ரூ. 5.32 கோடி இழப்பு ஏற்படுகின்றது. ஓர் ஆண்டில் சுமார் 2 இலட்சம் டன்கள் விநியோகம் ஆகும் என்று கணக்கு எடுத்துக்கொண்டால்கூட, ரூ. 10.64 கோடி இழப்பு ஏற்படுகின்றது.

மத்திய அரசு, அயல் நாடுகளிலிருந்து கோதுமையை இறக்குமதி செய்துவந்தபோது, அயல் நாட்டுக் கோதுமையையும் உள்நாட்டுக் கோதுமையையும் விரவி ஒரே விலையில் விற்பதற்காக, கோதுமை விற்பனைக்கு ஓர் ஆண்டுக்குப் பல கோடி ரூபாய்சன் மத்திய உணவுக் கார்ப்பரேஷனுக்கு மான்யமாக அளித்து வந்தது. அதுபோலவே விவசாயிகளின் நலனை முன்னிட்டு நெல்லின் கொள்முதல் விலையை உயர்த்துகின்ற நேரத்திலே, நுகர்வோரின் நலனை முன்னிட்டு அரிசியின் விலையைக் குறைந்த அளவில் நிர்ணயிக்க, இதுவரை கோதுமைக்குத் தந்து வந்தது போலவே, அரிசிக்கும் மத்திய அரசு மான்யம் தரவேண்டுமென்று இந்த அரசு கோரியுள்ளது. இக்கோரிக்கையினை மத்திய அரசு ஆதரவாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்பதில் இந்த மாமன்ற உறுப்பினர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு இராது என்று நான் நம்புகிறேன். நம் ஒருமித்த குரலுக்கு மத்திய அரசு செவி சாய்க்கும் என்றும் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

5. அரிசியின் சில்லரை விற்பனை விலைகள்.

நெல்லின் கொள்முதல் விலைக்கும், பொது விநியோக முறையின்கீழ் அரிசியின் சில்லரை விற்பனை விலைக்கும் இடையே பெரும் வேறுபாடு உள்ளது என்று சில சமயங்களில் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. தாமாக விரும்பி நெல்லை அரசுக்கு விற்க விரும்பும் விவசாயிகளிடமிருந்து நேரடியாக நெல்லை வாங்குவதற்கு அறுவடைக் காலத்தில் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட நெல் வாங்கும் நிலையங்களைப் பரவலாகத் திறக்க வேண்டியுள்ளது. இவற்றிற்கான நிர்வாகச் செலவுகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பல்வேறு இடங்களில் வாங்கும் நெல்லைக் கிடங்குகளில் சேமித்து வைத்து, போக்குவரத்து வசதிகள் கிடைக்கின்ற நேரத்திலே அரைவை ஆலைகள் அதிகமாக உள்ள மாவட்டங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டியுள்ளது. ஒரு குவிண்டால் அரிசியைத் தயாரிக்க 13 குவிண்டால் நெல்லுக்கு மேல் தேவை ஆகின்றது. அரைவைக் கூலியை நாம் தரவேண்டும். சாக்கு போன்ற செலவுகளை ஏற்று கொள்ளவேண்டும். அரிசி ஆலைகளில் இருந்து பல்வேறு

[1980 ஜூலை 24]

மாவட்டங்களுக்கும் அரிசியை விநியோகத்திற்காக எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். எந்த நேரத்திலும் பொது விநியோக முறையின்கீழ் போதிய கையிருப்பு இல்லை என்ற குறைக்கு இடம் தராமல் முன்னெச்சரிக்கையாக நாம் கணிசமான அளவு கையிருப்பைச் சேமித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். மேலும் நெல்லைக் கொள்முதல் செய்வதற்காக ரிசர்வ் வங்கியிலிருந்து கடன் பெறுகின்றோம். இந்தக் கடனுக்கு 11 விழுக்காடு வட்டி செலுத்த வேண்டும். தனியார் வியாபாரிகள் இத் தொழிலில் ஈடுபடும் போது, அவர்கள் தங்கள் தேவைகளுக்கு வேண்டிய நெல்லை மட்டும் வாங்கிக்கொள்ளலாம். தங்களுக்குப் பிடித்தமான ரகங்களை மட்டும் வாங்கிக் கொள்ளலாம். அதிகப் போக்குவரத்துச் செலவுக்கு இடம் கொடாமல், சுற்று வட்டாரத்திலேயே விற்றுக் கொள்ளலாம். அவர்கள் விற்பனை விலைக்கு நிர்ணயமும் கட்டுப்பாடும் கிடையாது. ஆனால், அரசு பொதுவிநியோகத்தை மேற்கொள்ளும்போது, உருவாகும் சில அடிப்படை நிர்ப்பந்தங்களை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். தாமதமான விலை வசாயிகள் தருகின்ற நெல் அனைத்தையும் அவர்கள் நலனை முன்னிட்டு நாம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். ஆகவே, நெல்லை வாங்கும்போது நம் தேவைக்கு ஏற்ற அளவு வாங்கிக் கொண்டால் போதும் என்ற வர்த்தக நோக்குக்கு இடம் கொடாமல், விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்கும் பொருட்டு, அவர்கள் தர முன் வரும் நெல் அனைத்தையும் நாம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். குறிப்பிட்ட சில ரகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வாங்குவது என்பது இயலாது. உற்பத்தியாகும் மாவட்டங்களில் நெல்லை வாங்கி, பற்றாக்குறை மாவட்டங்களில் உள்ள குக்ராமங்களுக்கும் அரிசியை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். தனியார் நடத்தும் வர்த்தகத்தைவிடப் பொது விநியோகமுறையின் பொறுப்புகள் மிக அதிகமானவை, விரிவானவை, உற்பத்தியாளர் நலனைக் காக்கும் வகையிலும் நுகர்வோர் நலனுக்குப் பாதகம் இல்லாத முறையிலும் செயல்படுவதே, பொது விநியோக முறையின் இரு அடிப்படை நோக்கங்களாகும். இந்த வரம்புகளுக்கு உட்பட்டு மிகச் சிக்கனமான முறையில் நாம் விநியோகத்தை நடத்தி வருகின்றோம். பங்கீட்டு முறையோ, பொதுவிநியோக முறையோ செயல்பட்டு வந்த சென்ற முப்பது ஆண்டுகள் அனுபவத்தை நாம் ஆய்ந்து பார்த்தால், அரிசியின் சில்லரை விற்பனை விலை, நெல்லை வாங்கும் விலைக்கு இரு மடங்காகத்தான் தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளது. இதே நிலைதான் இன்றும் நீடிக்கின்றது. மேலும் நான் முன்னால் குறிப்பிட்டதுபோல், இப்போதே அடக்க விலைக்கும் குறைவான விலையில் நாம் அரிசியை விற்று வருவதால், பல கோடி ரூபாய் இழப்பை நாம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளோம். நெல்லை வாங்கும் விலையோடு அரிசியின் சில்லரை விற்பனை விலையை ஒப்பிட்டு, அரிசியின் விலை அதிகமாக இருக்கிறதா என்ற பிரச்சனையை அணுகும்போது, இந்த பின்னணியைக் கொண்டு தான் நாம் ஆராய வேண்டும். அந்த நோக்கு கொண்டு ஆய்வு செய்தால், தமிழகத்தில் பொதுவிநியோக முறை மிகவும் திறமையாகவும் சிக்கனமாகவும் நடந்து வருகின்றது என்று துணிந்து கூறலாம்.

1980 ஜூலை 24]

II. இன்றியமையாப் பொருட்களின் பொது விநியோகம்.

1. அரிசி.

பொது விநியோக முறையின்கீழ் மாநிலம் முழுவதிலும் அரிசி வடங்கும் பணி தொடர்ந்து வருகின்றது. வெளிச் சந்தையில் அரிசி தாராளமாகவும் நயமாகவும் கிடைத்து வருவதால், பொதுவிநியோக முறையின்கீழ் அரிசியின் விற்பனை தற்சமயம் குறைவாகவே உள்ளது. 1976 ஆம் ஆண்டில் 6 இலட்சம் டன்கள் விநியோகிக்கப்பட்டதற்கு மாறாக, 1978ஆம் ஆண்டில் 93,000 டன்களுக்குக் குறைந்தது. 1979-ல் கிராமந்தோறும் நியாயவிலைக் கடைகள் திறக்கப்பட்டதன் விளைவாக, அரிசி விநியோகம் சற்று உயர்ந்து 1.50 இலட்சம் டன்கள் அளவை எட்டியது. 1980ஆம் ஆண்டில் அரிசியின் மாதாந்திரச் செலவு சனவரி முதல் மே மாதம் வரை சராசரியாக 8 முதல் 11 ஆயிரம் டன்கள் அளவில் உள்ளது.

2. கோதுமை—கோதுமைப் பொருள்கள்.

தமிழகத்தில் அரிசி நிலைமை மிகவும் திருப்திகரமாக இருப்பதாலும், சிறுதானியங்கள் தாராளமாகக் கிடைப்பதாலும், பொது விநியோக முறையின் கீழ் கோதுமையின் புழக்கம் குறைந்து விட்டது. 1975ஆம் ஆண்டில் அரிசி பற்றாக்குறையும் விலையேற்றமும் இருந்தபோது, 4.80 இலட்சம் டன்கள் அளவில் இருந்த கோதுமையின் விற்பனை, அடுத்த மூன்று ஆண்டுகளில் குறைந்து கொண்டே வந்தது. 1978-ல் 24,000 டன்கள் விற்பனை ஆனதற்கு எதிராக 1979-ல் 8,500 டன்களே விற்பனை ஆனது. நடப்பு ஆண்டில் மாதாந்திர விற்பனை சுமார் 1,000 முதல் 1,200 டன்கள் வரையில் உள்ளது. மத்திய அரசு கோதுமையை மாநில அரசுகளுக்கு விற்கும் மொத்த விலையை உயர்த்தியுள்ள போதிலும், தமிழக அரசு பொதுமக்களுக்குச் சில்லரை விற்பனை விலைகளை உயர்த்தாமல், தொடர்ந்து கிலோ ரூ. 1.40 என்ற விலையிலேயே விற்று வருகிறது.

தமிழ்நாட்டில் 31 கோதுமை அரைவை ஆலைகள் இயங்கி வருகின்றன. இவற்றிற்குத் தேவைப்படும் கோதுமை தாராளமாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது. கடந்த சில மாதங்களாக மின்னெட்டு காரணமாக இந்த ஆலைகள் முழு அளவில் இயங்க முடியாமல் தடங்கல் ஏற்பட்டது. மின்னெட்டுக் காரணமாக இந்தப் பண்டங்களில் சிறிது பற்றாக்குறை காணப்பட்டதால், தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம், ஆலைகளிலிருந்து மைதா, ரவையை வாங்கி, நுகர்வோருக்கு, சட்டப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலைகளுக்கிணங்க, மைதாவை கிலோ ரூ. 1.95 என்றும், ரவையை கிலோ ரூ. 1.90 என்றும் வழங்கி வருகிறது. அதே போன்று ரொட்டி தயாரிப்போர், உணவு விடுதிகள் போன்ற மொத்த நுகர்வோருக்கும் மைதாவை வழங்கி வருகின்றது.

[1980 ஜூலை 24]

மே மாதத்தில் ஏறக்குறைய 3,000 டன்கள் மைதாவையும், 180 டன்கள் ரவையையும் துகர்பொருள் வணிகக் கழகம் விற்பனை செய்தது. இதன் காரணமாக வெளிச் சந்தையில் தட்டுப்பாடு நிலை உருவாகாமல் தடுக்கப்பட்டது.

ஒரு நாளுக்கு 30 டன்கள் அரைவைத் திறனுக்குக் குறைவாக வுள்ள சிறிய ஆலைகளை நிறுவ மாநில அரசு அனுமதி அளிக்கலாம் என்று மத்திய அரசு ஆணை பிறப்பித்திருந்தது. இதற்கிணங்க 11 புதிய ஆலைகளை, ஆலைகள் இல்லாத மாவட்டங்களிலும் பிற்பட்ட பகுதிகளிலும் நிறுவ, இந்த அரசு அனுமதி அளித்தது. இந்த அதிகாரத்தை மைய அரசு திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டு, மேலும் சிறிய ஆலைகளை நிறுவ அனுமதி அளிக்கவேண்டாமென்று அண்மையில் தெரிவித்துள்ளது.

3. சர்க்கரை விநியோகம்.

1978ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்களில் சர்க்கரை மீதான கட்டுப்பாடு அனைத்தையும் நீக்கியதையொட்டி மத்திய அரசு லெவி சர்க்கரை வழங்கும் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தவில்லை. மீண்டும் 1979ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 17ஆம் நாள் முதல் மத்திய அரசு லெவி சர்க்கரை விநியோக முறையைச் செயல்படுத்தியது. இத்திட்டத்தின்படி, நாட்டில் உற்பத்தியாகும் மொத்த சர்க்கரையில் 65 விழுக்காடு லெவிக்கு ஒதுக்கப்படும். எஞ்சிய 35 விழுக்காட்டை ஆலைகள் நாட்டின் எப்பகுதியிலும் எந்த விலைக்கும் விற்றுக்கொள்ளலாம். நுகர்வோருக்கு வழங்கப்படும் லெவி சர்க்கரையின் விலை கிலோ ஒன்றுக்கு ரூ. 2.85 ஆகும்.

லெவி திட்டத்தின்கீழ் சர்க்கரை தமிழ்நாட்டிற்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 19,780 டன்கள் என்ற அளவில் ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகிறது. சென்னை நகரம், அதன் புறநகர்ப்பகுதி, மாவட்டத் தலைநகரங்கள் ஆகிய பகுதிகளில் மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு குடும்ப அட்டைக்கு 5 கிலோ வீதம் லெவி சர்க்கரை விநியோகம் செய்யப்படுகிறது. இதர நகராட்சிப் பகுதிகளிலும், நகரியப் பகுதிகளிலும் மற்றும் மாவட்டத் தலைநகரங்களையொட்டிய புற நகர்ப்பகுதிகளிலும் மாதம் ஒன்றுக்கு 3 கிலோ வீதம் லெவி சர்க்கரை வழங்கப்படுகிறது. நகரப் பஞ்சாயத்துக்கள், கிராமப் பகுதிகள் ஆகியவற்றில் ஒரு குடும்பத்திற்கு மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு கிலோ லெவி சர்க்கரை வழங்கப்படுகிறது. கிராமப் பகுதிகளில் தற்போது வழங்கப்பட்டு வரும் அளவு மிகக் குறைவு என்றும் இதை உயர்த்த வேண்டும் என்றும் பரவலாகக் கோரிக்கைகள் வந்துள்ளன. இம்மாநிலத்தில் ஏறக்குறைய 106 இலட்சம் குடும்ப அட்டைகள் விநியோகிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் கிராமப் பகுதிகளிலும் நகரப் பஞ்சாயத்துப் பகுதிகளிலும் ஏறக் குறைய 77 இலட்சம் குடும்ப அட்டைகள் உள்ளன. நகராட்சிப் பகுதிகளில் வழங்கப்படும் அளவுக்குக் கிராமப் பகுதிகளிலும் சர்க்கரை வழங்க வேண்டும் என்றாலும் ஒரு குடும்பத்திற்கு

1980 ஜூலை 24]

மாதம் ஒன்றுக்கு இரண்டு கிலோ சர்க்கரை கூடுதலாக வழங்க வேண்டிவரும். அதற்குக் கூடுதலாக ஏறக்குறைய 15,000 டன்கள் லெவி சர்க்கரை தேவைப்படும். மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு கிலோ வழங்கப்படும் பகுதிகளில் இரண்டு கிலோ வழங்க வேண்டுமென்றால் கூட மேலும் 7,600 டன்கள் லெவி சர்க்கரை தேவைப்படும். கிராமப் பகுதிகளில் சர்க்கரையின் அளவை உயர்த்துவதற்குக் கூடுதலான லெவி சர்க்கரை ஒதுக்கீடு செய்யும் படி நாம் மத்திய அரசை வற்புறுத்தி வந்துள்ளோம். ஆனால், இதுவரையில் மத்திய அரசிடமிருந்து கூடுதல் ஒதுக்கீடு கிடைக்கவில்லை. கூடுதல் ஒதுக்கீடு கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புக் கூறுகளும் தென்படவில்லை. எனினும் கிராமங்களுக்கு அதிக சர்க்கரை வழங்குவதற்கான வசதிகளைச் செய்யும் முயற்சியில் இந்த அரசு முனைந்து ஈடுபட்டுள்ளது. குடும்பக்கார்டுகள் தவிர, அரசு மருத்துவ நிலையங்கள், கல்வி நிலையங்களைச் சார்ந்த உணவு விடுதிகள், அனாதை இல்லங்கள், சிறைகள் ஆகியவற்றின் தேவைக்கும் லெவி சர்க்கரை விநியோகம் செய்யப் படுகிறது.

லெவி சர்க்கரை விநியோக முறை தமிழகத்தில் மிகச் சீராகவும் செம்மையாகவும் நடந்துவருகிறது. ஒவ்வொரு மாதமும் மத்திய அரசு நமக்கு ஒதுக்கீடு செய்யும் லெவி சர்க்கரையை அந்த மாதத்திற்குள்ளாகவே ஆலைகளிலிருந்து எடுத்து, நகரம் முதற்கொண்டு குக்கிராமம் வரை விநியோகம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகள் மிகக் கட்டுப்பாடான முறையில் செயல்பட்டு வருகின்றன. ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் லெவி சர்க்கரையை ஆலைகளிலிருந்து எடுத்துச் சீராக விநியோகித்து வரும் மாநிலங்களில் தமிழகம் தலையாய இடம் பெற்றிருக்கிறது என்று மத்திய அரசு அண்மையில் நம்மைப் பாராட்டியுள்ளது.

4. வெளிச் சந்தை சர்க்கரை நிலைமை.

தமிழகத்தில் லெவி சர்க்கரையின் விநியோக முறை மிகச் சிறப்பாக நடந்துவந்த போதிலும், வெளிச் சந்தையில் லெவி அல்லாத சர்க்கரையின் விலை உயரும் நிலை உருவாகியுள்ளது. ஆனால், நாட்டின் பிற பகுதிகளில் வெளிச் சந்தையில் சர்க்கரை கிலோ ரூ. 7 என்ற அளவில் விற்கப்பட்டு அதிலும் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருந்த ஒரு நிலையிலும் கூட, தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் வெளிச் சந்தை சர்க்கரையின் விலை ரூ. 5.50 முதல் ரூ. 6.00 வரைதான் இருந்து வந்தது. வெளிச் சந்தை சர்க்கரையை மத்திய அரசு ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொரு சர்க்கரை ஆலையிலிருந்தும் எந்த அளவுக்கு விற்பனை செய்யலாமென நிர்ணயிக்கின்றது. வெளிச் சந்தை சர்க்கரையை ஒரு மாநிலத்திலிருந்து வேறு ஒரு மாநிலத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதற்குத் தடை எதுவும் இல்லாத ஒரு நிலையில் தமிழகத்தில் உள்ள சர்க்கரை ஆலைகளிலிருந்து விற்கப்படும் வெளிச் சந்தை சர்க்கரையின் பெரும் பகுதி மற்ற மாநிலங்களுக்குச் சென்று விடுகிறது. சர்க்கரை நடமாட்டத்துக்குக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாத ஒரு நிலையில் இதைத் தவிர்ப்பதற்கில்லை. சர்க்கரை

[1980 ஜூலை 24]

உற்பத்தியில் தமிழகம் உபரி மாநிலமாக இருந்தபோதிலும் தமிழகத்திலுள்ள சர்க்கரை ஆலைகளிலிருந்து வெளிச்சந்தை சர்க்கரையின் பெரும்பகுதி வேறுமாநிலங்களுக்குச் சென்றுவிடுகிறது என்ற காரணத்தினால் தமிழகத்தில் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு வெளிச்சந்தைதில் சர்க்கரையின் விலையும் உயரக்கூடிய ஒரு நிலை ஏற்படக்கூடும் என்பதை மத்திய அரசுக்கு நாம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளோம். 1978-79 ஆம் சர்க்கரை ஆண்டுடன் ஒப்பிடும் பொழுது 1979-80 சர்க்கரை ஆண்டில் நாடு முழுவதும் சர்க்கரையின் உற்பத்தி ஏறக்குறைய 19 இலட்சம் டன்கள் குறைவாக இருக்கும் என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அடுத்த சர்க்கரை ஆண்டு உற்பத்தி இந்த ஆண்டு அக்டோபர் மாதம்தான் தொடங்கும். வெளிச்சந்தை சர்க்கரையின் விலை ஏற்றத்தைத் தடுப்பதற்குத் தீவிர நடவடிக்கைகளை தமிழக அரசு மேற்கொண்டுள்ளது. மொத்த வியாபாரிகள் சர்க்கரையைப் பதுக்கி வெளிச்சந்தை விலையை உயர்த்திவிடாமல் தீவிரமாகக் கண்காணிக்கப்படுகின்றது. மேலும் வெளிச்சந்தை சர்க்கரை பல வியாபாரிகள் கைமாறி, இறுதியில் சில்லரை விற்பனை விலை கட்டுக்கு மேல் உயர்ந்துவிடுவதைத் தடுக்கும் பொருட்டு, ஒரு மொத்த வியாபாரி மற்றொரு மொத்த வியாபாரிக்கு சர்க்கரையை விற்பனை செய்யல்கூடாது என்றும், சில்லரை வியாபாரிகளுக்கும் மொத்த நுகர்வோருக்கும் மட்டுமே விற்கலாம் என்றும் மத்திய அரசின் ஒப்புதலோடு இந்த அரசு அண்மையில் ஆணை பிறப்பித்துள்ளது.

மேலும் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் வெளிச்சந்தை சர்க்கரையை சர்க்கரை ஆலைகளிடமிருந்து வாங்கி மொத்த நுகர்வோருக்கு வெளிச்சந்தை விலையை விடக் குறைந்த விலையில் விநியோகம் செய்து வருகிறது. 1980 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் முதற்கொண்டு வெளிச்சந்தையில் சர்க்கரையின் விலை உயர்ந்த நிலையில், உணவு விடுதிகள், ரொட்டி தயாரிப்போர், தனியார் மருத்துவ மனைகள் போன்ற மொத்த நுகர்வோர் நலனை முன்னிட்டு அவர்களுக்கும் திருமணம் போன்ற விழாக்களுக்கும் வெளிச்சந்தை விலைகளை விடக் குறைவான விலையில் கழகம் விற்பனை செய்து வந்தது. முன்னெச்சரிக்கையாக தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக்கழகம், கணிசமான அளவு வெளிச்சந்தை சர்க்கரையை வாங்கி வைத்திருந்த காரணத்தினால்தான், இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்ய முடிந்தது. இந்த ஏற்பாட்டை மற்ற மாநிலங்களும் பின்பற்ற வேண்டும் என்று மத்திய அரசு அறிவுரை கூறியுள்ளதே, தமிழக அரசு எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிக்குச் சிறந்த பாராட்டுதலாகும். வருகின்ற அக்டோபர் மாதத்தில் தொடங்கும் சர்க்கரை ஆண்டில் ஆலைகளில் சர்க்கரை உற்பத்தியாகி, வெளிச்சந்தையில் சர்க்கரை விலை மண்டும் நிதானப்படும் வரை வெளிச்சந்தை விலைகளை விடக் குறைவான விலைக்கு விற்க, முயற்சிகள் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்படும்.

1980 ஜூலை 24]

5. மண்ணெண்ணெய் விநியோகம்.

மண்ணெண்ணெய் விநியோகம் உணவுத்துறையின் அதிகார வரம்புக்கு உட்பட்டது. மசல், பெட்ரோல், ஆகியவற்றின் விநியோகத்தை உள்துறை கவனித்து வருகிறது.

நாடு முழுவதும் பெட்ரோலியம் பொருட்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தட்டுப்பாட்டின் விளைவாக தமிழகத்திற்கு மத்திய அரசு செய்து வந்த மண்ணெண்ணெய் ஒதுக்கீடு கடந்த ஆண்டு குறைந்தது. எனவே மண்ணெண்ணெய் நுகர்வோர் அனைவருக்கும் அரசு நிர்ணயித்த விலையில் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யும் வகையில் பொது விநியோக முறையின்கீழ் மண்ணெண்ணெய் விநியோகத்தை அரசு மேற்கொள்ள முடிவு செய்தது. அதன்படி மண்ணெண்ணெய் குடும்ப அட்டைகளின் பேரில் விநியோகம் செய்யப்படுகிறது. சென்னை நகரிலும் அதன் புறநகர்ப் பகுதிகளிலும், மாவட்ட தலைநகரங்களிலும் மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு குடும்பத்திற்கு 10 லிட்டர்கள் வீதம் வழங்கப்படுகிறது. மற்ற நகராட்சிப் பகுதிகளில் 6 லிட்டர்களும், நகரியங்கள், நகரப் பஞ்சாயத்துக்கள் ஆகிய பகுதிகளில் 5 லிட்டர்களும், கிராமப் பகுதிகளில் 3 லிட்டர்களும் மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு குடும்ப அட்டைக்கு வழங்கப்படுகின்றன. 1980ஆம் ஆண்டு சனவரி முதற் கொண்டு மத்திய அரசு இம்மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கீடு செய்துள்ள மண்ணெண்ணெய் அளவின் விவரம் பின்வருமாறு.

	மெட்ரிக் டன்களில்.
சனவரி	32,344
பிப்ரவரி	27,274
மார்ச்சு	30,780
ஏப்ரல்	26,959
மே	27,870
ஜூன்	24,820
ஜூலை	26,157

கடந்த ஆண்டு அந்தந்த மாநிலத்தில் எவ்வளவு விநியோகம் செய்யப்பட்டதோ, அதற்குக் கூடுதலாக ஒரு குறிப்பிட்ட விழுக்காடு அளவிற்கு உயர்த்தி இந்த ஆண்டில் மண்ணெண்ணெய் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் என மத்திய அரசு தெரிவித்திருந்தது. ஆனால் சில மாதங்களில் இந்த அடிப்படையில்

[1980 ஜூலை 24]

கூட நமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ஒதுக்கீடு முழுமையாகக் கிட்டவில்லை. தமிழகத்தின் குறைந்தபட்ச தேவை மாதம் ஒன்றுக்கு 30,000 மெட்ரிக் டன்கள் ஆகும். மின்வெட்டு உள்ள காலங்களிலும் குளிர்காலப் பருவத்திலும் மண்ணெண்ணெயின் தேவை அதிகமாகி இருக்கும். எனவே சென்ற ஆண்டு ஒதுக்கீட்டை அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல், ஒவ்வொரு மாதத்திற்கும் நிர்ணயமாகக் குறைந்த பட்சத் தேவைக்கேற்ப, ஒதுக்கீடு செய்து, வாய்ப்பு இருந்தால், அதை உயர்த்தித்தர வேண்டுமென்று நாம் மத்திய அரசிடம் வற்புறுத்தியுள்ளோம். மாதாந்திர ஒதுக்கீடு முறைக்குப் பதிலாக மூன்று மாதத்திற்கு எவ்வளவு தேவை என்பதை மத்திய அரசு நிர்ணயித்து ஒதுக்கீடு செய்யவேண்டுமென்ற கருத்தையும் மாநில அரசு மத்திய அரசுக்கு தெரிவித்துள்ளது. இதன்படி ஒரு மாதத்தில் குறைவாக மண்ணெண்ணெய் பயன்படுத்தப்பட்டாலும் அடுத்த மாதங்களில் தேவையிருக்கும் பொழுது, கூடுதலாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படும். இப்பொழுதுள்ள சூழ்நிலையில் இந்த யோசனையை ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை என்று மத்திய அரசு தெரிவித்துள்ளது.

குடும்ப அட்டைகளின்பேரில் பொது விநியோகத் திட்டத்தின் கீழ் இயங்கி வருகின்ற நியாய விலைக் கடைகளின் மூலமாக மண்ணெண்ணெய் விநியோகம் செய்யப்படுகிறது. இது தவிர, மண்ணெண்ணெய்த் தொழிலையே நம்பிப் பல கைவண்டிக்காரர்கள் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மனிதாபிமான அடிப்படையில் அவர்களுக்கும் தொடர்ந்து மண்ணெண்ணெய் வழங்குவது என அரசு முடிவு செய்தது. அதன்படி சென்னை நகரத்திலுள்ள 1,023 கை வண்டிக்காரர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 100 லிட்டர்கள் மண்ணெண்ணெய் சில்லறை விற்பனைக்காக வழங்கப்படுகிறது. இதை அவர்கள் காட்டு அடிப்படையில் இல்லாமல் பொது மக்களுக்கு அரசு நிர்ணயித்த விலையில் விநியோகம் செய்யவேண்டும். இதே போன்று இதர மாவட்டங்களில் 1,812 கைவண்டிக்காரர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 50 லிட்டர்கள் மண்ணெண்ணெய் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. கைவண்டிக்காரர்கள் தவிர சில சில்லரை வியாபாரிகளும் மண்ணெண்ணெய்த் தொழிலையே நம்பி இருப்பதாகவும், எனவே அவர்களுக்கும் மண்ணெண்ணெய் விற்பனைக்கு வழங்கப்படவேண்டும் என்றும் கோரிக்கைகள் வந்தன. அவற்றைப் பரிசீலித்து சென்னை நகரைத் தவிர மற்ற மாவட்டங்களில் மண்ணெண்ணெய்த் தொழிலையே நம்பியிருந்த சில்லறை வியாபாரிகளுக்கு, 500 க்கு மேற்படாமல் குடும்ப அட்டைகளை இணைத்து விந்த அட்டைகளின் பேரில் மண்ணெண்ணெய் விநியோகம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இத் திட்டத் தின்படி 2,383 சில்லரை வியாபாரிகள் பயன் அடைந்தனர். சென்னை நகரம், அதன் புறநகர்ப் பகுதிகளைப் பொறுத்த வரையில் கைவண்டிக்காரர்களுக்கு வழங்கப்படுவதுபோல் நாள் ஒன்றுக்கு 100 லிட்டர்கள் விதம் மண்ணெண்ணெய்த் தொழிலையே நம்பி இருக்கும் 154 சில்லரை வியாபாரிகளுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. தமிழகத்திற்கு மத்திய அரசு ஒவ்வொரு மாதமும் ஒதுக்கீடு செய்யும் மண்ணெண்ணெயில்

1980 ஜூலை 24]

ஏறக்குறைய 20 விழுக்காடு, குடும்பக்கார்டு அடிப்படையில் அல்லாமல் கை வண்டிக்காரர்கள், தனியார் சில்லரை வியாபாரிகளுக்கும் வழங்கப்படுகிறது. இதற்கு மேற்பட்ட அளவில் அவர்களுக்கு ஒதுக்கீடு செய்தால், அந்த அளவுக்கு மண்ணெண்ணெய்யின் பொது விநியோக முறை பலவீனமடையும். இது பொதுநலனுக்கு உகந்ததல்ல.

மண்ணெண்ணெய் சில்லரை விற்பனை விலை சட்டபூர்வமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. சென்னை நகரில் ஒரு லிட்டர் மண்ணெண்ணெய் விலை ரூ. 1.55. சென்னை நகரின் புறநகர்ப் பகுதிகளில் ஒரு லிட்டர் விலை ரூ. 1.56 மாவட்டங்களில் மண்ணெண்ணெய்யின் சில்லரை விலை விற்பனை லிட்டர் ஒன்றுக்கு ரூ. 1.59 முதல் ரூ. 1.76 வரை உள்ளது.

மண்ணெண்ணெய் விநியோகம் பொதுப் பிரச்சனைகள்.

அனைத்து நாட்டு நிலைமையை யொட்டி பெட்ரோலியம் பொருட்களுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளதால், இன்னும் சிறிது காலத்திற்கு நமக்கு தேவையான அளவு கிடைப்பது உறுதியில்லை என்ற நிலையில், பொதுமக்களுக்கு இன்றியமையாத மண்ணெண்ணெய்யைப் பொது விநியோக முறையின் கீழ் விநியோகிக்க முடிவு செய்து, அம்முறையைத் திறமையாகச் செயல்படுத்தி வருவதன் மூலம், இந்த அரசு இப்பிரச்சனையை கட்டுப்படுத்த முடிந்துள்ளது. இதன் பயனாகக் குக்கிராமங்களுக்கும் மண்ணெண்ணெய் எளிதில் நியாயமான விலையில்கிட்டும் வாய்ப்பு உருவாகியுள்ளது. மாநிலத்திற்குச் செய்யப்படும் மண்ணெண்ணெய்யின் ஒதுக்கீட்டை உயர்த்த வேண்டுமென்று நாம் மைய அரசிடம் வற்புறுத்தி வருகின்றோம். ஆனால் நாடு முழுவதுமுள்ள நெருக்கடி நிலையிலே அவர்கள் இக்கோரிக்கையை ஏற்பதற்கான வாய்ப்புக்கூறுகள் அதிகம் இல்லை. ஆகவே கிடைக்கும் அளவைச் சீராக விநியோகிப்பதுதான் இப்பிரச்சனையைத் தீர்க்க நாம் எடுக்கக் கூடிய உடனடியான நடவடிக்கையாகும். இப்பிரச்சனைக்கு நிரந்தரமாகத் தீர்வு காணப் பல ஆலோசனைகளையும் இந்த அரசு மைய அரசு முன்வைத்துள்ளது. சில்லரை விநியோகப் பொறுப்பைப் பொது விநியோக முறையின்கீழ் அரசு சார்பு நிறுவனங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதாலும் சில்லரை விற்பனையை மட்டுமே நடத்துவது அந்த நிறுவனங்களுக்கு நட்புதான் ஏற்படுத்தும் என்ற காரணத்தினாலும், மண்ணெண்ணெய் மொத்த வியாபார உரிமையிலும் இந்த நிறுவனங்களுக்குப் பங்கு அளிக்கவேண்டுமென்று நாம் வற்புறுத்தியுள்ளோம். இக்கோரிக்கையை கொள்ளுகை அளவில் மைய அரசினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. விரைவில் நடவடிக்கைக்குக் கொண்டு வரப்படும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம். பெட்ரோலியம் பொருட்களைச் சேகரித்து வைக்கும் நிலையங்கள் பெட்ரோலியம் கம்பெனிகளின் பொறுப்பில் உள்ளன. தமிழகத்தில் 16 மாவட்டங்களில் இப்பொழுது 6 மாவட்டங்களில்தான்

[1980 ஜூலை 24]

இந்த நிலையங்கள் அமைந்துள்ளன. மற்ற மாவட்டங்களுக்குத் தேவைப்படும் மண்ணெண்ணெய், பெட்ரோல், டீசல் போன்ற வற்றை இந்த மாவட்ட நிலையங்களிலிருந்துதான் எடுத்துச் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. போக்குவரத்துச் செலவுகள் அதிகமாகி உள்ள சூழ்நிலையில், இதில் பல சிக்கல்கள் தாமதங்களும் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே அடுத்த மூன்று ஆண்டு காலத்திற்குள்ளாவது ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒரு நிலையத்தை நிறுவுவதற்கு மைய அரசு ஒரு திட்டத்தை வகுக்க வேண்டுமென்று நாம் வலியுறுத்தியுள்ளோம்.

சமையல் வாயு விநியோகத்தில் இன்று மாநில அரசுக்குப் பங்கும் பொறுப்பும் சிறிதும் இல்லை. சமையல் வாயு விநியோகத்தில் தடங்கல் ஏற்படும்பொழுது மண்ணெண்ணெய்யின் தேவையும் அதிகமாகி விடுகிறது. ஆகவே இந்த நிலையைச் சீர்ப்படுத்த சமையல் வாயு விநியோகத்திலும் மாநில அரசைச் சார்ந்த நிறுவனங்களுக்குப் பங்கு அளிக்கவேண்டுமென்று நாம் மைய அரசிடம் கோரியுள்ளோம். இப்பிரச்சனைக்கு நிரந்தரமாகத் தீர்வு காண நாம் நீண்டகால நோக்குடன் செய்துள்ள பரிந்துரைகளை மைய அரசு வெகு விரைவில் பரிசீலித்து ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று வலியுறுத்திவருகின்றோம். இதற்கிடையில் நமக்குக் கிடைக்கும் மண்ணெண்ணெய்யைச் சீராக விநியோகம் செய்வதிலும், இந்த விநியோகத்தைக் கண்காணிக்க வெளியிடப்பட்டுள்ள ஆணைகள் மீறப்படாமல் முன் எச்சரிக்கையான நடவடிக்கைகள் எடுப்பதிலும், மீறப்படுகின்ற நேரத்திலே கடுமையான நடவடிக்கை எடுப்பதிலும், நாம் முன்னின்று செயல்பட்டு வருகின்றோம்.

III. கிராமந்தோறும் நியாய விலைக் கடைகள்.

இந்த அரசு 1977 ஆம் ஆண்டில் பொறுப்பேற்றவுடன் சட்டப் பேராலையில் ஆளுநர் நிகழ்த்திய முதல் உரையிலேயே, வருவாய் கிராமம் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு நியாய விலைக் கடை திறக்கப்படும் என்று அறிவிப்பு செய்யப்பட்டது. இதற்குப்பின் ஏறக்குறைய ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான் அனைத்திந்திய அடிப்படையில், பொது விநியோக முறையைப் பயன்படுத்த, கிராமங்களில் நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்பட்ட வேண்டுமென்ற திட்டம் ஒன்று மத்திய அரசினால் மாநிலங்களுக்குப் பரிந்துரை செய்யப்பட்டது. மத்திய அரசின் பரிந்துரைக்கு முன்பே இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்திய பெருமை தமிழகத்துக்கு உரியது. நம் மாநிலத்தில் ஒப்பொழுது குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் என்னவென்றால், மற்ற மாநிலங்களில் இக்கடைகள் பெரும்பாலும், தனியார் வியாபாரிகளால் நடத்தப்படுகின்றன. ஆனால், தமிழகத்தில் இக்கடைகள் அனைத்துமே தமிழக அரசால் அமைக்கப்பட்ட தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்தாலும், கூட்டுறவு நிறுவனங்களாலும் நடத்தப்படுகின்றன. மாநிலத்திலுள்ள 17,000

1980 ஜூலை 24]

நியாய விலைக் கடைகளில் 15,000-க்கு மேற்பட்ட கடைகள் கிராமப் பகுதிகளில் இருக்கின்றன. திருநெல்வேலி, தென்னாற்காடு, தஞ்சாவூர் தர்மபுரி ஆகிய மாவட்டங்களில் இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்தும் பொறுப்பு தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகத்திடமும் மற்ற மாவட்டங்களில் இப்பொருப்பு கூட்டுறவுத் துறையிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்பு ரேஷன் கடைகளில் அரிசி, கோதுமை, லெவி சர்க்கரை ஆகியவை மட்டுமே விற்கப்பட்டு வந்தன. அவை தவிர, பொது மக்களின் அன்றாட தேவைக்கான இன்றியமையாப் பொருட்களில் முக்கியமானவற்றையும் இக்கடைகளில் விற்பனை செய்யும் வகையில் இத்திட்டம் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அடிப்படையில், பருப்பு, பயிறு வகைகள், புளி, மிளகாய், உப்பு, தீப்பெட்டிகள் ஆகியவற்றைவையும் இக்கடைகளில் விற்கப்படுகின்றன. ஏறக்குறைய சென்ற ஆண்டுக்கு முன்னரே மண்ணெண்ணெய் விற்பனையையும் இக்கடைகள் தொடங்கிவிட்டன. மத்திய அரசு இறக்குமதி செய்துள்ள சமையல் எண்ணெய்களில் ஒன்றான பாமோலின் எண்ணெய் விற்பனையும் இக்கடைகள் மூலம் நடந்து வருகின்றன.

தொடக்க கட்டத்தில் இக்கடைகளில் இழப்பு ஏற்படும் என்பதை அறிந்த அரசு இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்த ஆண்டுக்கு ரூபாய் 4 கோடி மான்யமாக வழங்கி வருகின்றது. இந்த மான்யத் தொகையில் பாதியையாவது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நாம் மத்திய அரசிடம் வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம். இது வரை மத்திய அரசு நமக்கு மான்யத் தொகையை வழங்க முன்வராதது, நமக்கு பெருத்த ஏமாற்றத்தை அளித்துள்ளது.

இந்த நியாய விலைக் கடைகள் சீராகச் செயல்படுகின்றனவா என்பதை அவ்வப்போது தணிக்கை செய்ய; தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகமும், கூட்டுறவு அமைப்புகளும் தணிக்கைப் பிரிவுகளை அமைத்துள்ளன. இது தவிர இக்கடைகளை மேற்பார்வை செய்து ஒழுங்கீனங்களைக் கண்டு பிடிக்கவும், கடைகள் செம்மையாக நடக்கப் பரிந்துரைகள் செய்யவும், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்புறமாக, வட்ட ஆட்சித் தலைவர்புறமாக, பல்வேறு அதிகாரிகளும், அவ்வப்போது பார்வையிட வேண்டுமென்று அரசு ஆணை பிறப்பித்துள்ளது. உணவு குற்றப் புலனாய்வுத் துறைக் காவலர் பிரிவும் கடைகளை பார்வையிடுகின்றது.

ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு கடை அமைக்கும் பணி ஏறக்குறைய நிறைவு பெற்றுவிட்டது. திட்டத்தின் தொடக்க கட்டத்தில் பல்வேறு நடைமுறைச் சிக்கல்களும் நிர்வாகத் தடங்கள்களும் ஏற்பட்டபோதிலும், மொத்தத்தில் இத்திட்டம் வெற்றிகரமாகவே செயல்பட்டு எந்த நோக்கத்துடன் கொண்டுவரப்பட்டதோ, அதை நிறைவேற்றி வருகிறது என்பதில் நாம் மன நிறைவு கொள்ளலாம்.

[1980 ஜூலை 24]

வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு ஆணைகள்.

இன்றியமையாப் பண்டங்களின் வர்த்தகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, அவை நியமான விலையில் பொது மக்களுக்குத் தாராளமாகக் கிடைக்க வழி செய்யும் பொருட்டு கீழ்க்கண்ட வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு ஆணைகள் நடைமுறையில் உள்ளன. — ஆணை, 197.

2. தமிழ்நாடு கோதுமை, கோதுமைப் பொருள்கள் (வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு) ஆணை, 1974.

3. தமிழ்நாடு மணிலா மணிலாப் பொருட்கள் (வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு) ஆணை, 1974.

4. தமிழ்நாடு வனஸ்பதி (வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு) ஆணை 1974.

5. தமிழ்நாடு சர்க்கரை வர்த்தகங்கள் உரிமம் வழங்கும் ஆணை, 1962.

6. தமிழ்நாடு பயறுகள் (வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு) ஆணை, 1974.

7. தமிழ்நாடு மண்ணெண்ணெய் (வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு) ஆணை, 1973.

வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு ஆணைகளின்கீழ், வணிகர்கள் வியாபாரம் செய்வதற்கு, உரிமம் பெறவேண்டும், மொத்த வியாபாரம் செய்யும் வணிகர்களுக்கு உரிமங்களும், சில்லரை வியாபாரம் செய்யும் வணிகர்களுக்கு பதிவுச் சான்றிதழ்களும் வழங்கப்படுகின்றன. உரிமங்களைப் புதுப்பிப்பதற்காக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள கட்டணத்தைச் செலுத்தி ஒவ்வொரு ஆண்டும் உரிமத்தைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். நெல் அரிசி இன்றியமையாப் பண்டங்களை முடக்கி வைத்து செயற்கைத் தட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தக் கூடிய சூழ்நிலையைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, வர்த்தகங்கள் ஒரே சமயத்தில் கையிருப்பில் வைத்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு உச்ச வரம்பு, வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு ஆணைகளில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. சமையல் எண்ணெய், பயறுவகைகள், எண்ணெய் வித்துக்களைப் பொறுத்தவரையில் மத்திய அரசு உச்ச அளவுகளை நிர்ணயித்து ஆணை பிறப்பித்துள்ளது. வர்த்தகங்கள் தாங்கள் கொள்முதல் செய்த அளவு, விற்ற விவரங்கள், இறுதி இருப்பு ஆகிய விவரங்களை உரிமங்கள் வழங்கும் அலுவலருக்கு இரு வாரங்களுக்கு ஒரு முறை அனுப்ப வேண்டும்.

பல வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு ஆணைகள் இருப்பதால் தங்களுக்கு நடைமுறையில் பல சங்கடங்கள் உள்ளதெனவும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் உரிமங்களைப் புதுப்பிக்க வேண்டியுள்ள

1980 ஜூலை 24]

தெனவும் எல்லா இன்றியமையாப் பண்டங்களிலும் வர்த்தகம் செய்ய ஒரே உரிமம் வழங்கும் முறையைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்றும் வர்த்தகங்களிடமிருந்து கோரிக்கைகள் பரவலாக வந்துள்ளன. இவற்றைப் பரிசீலித்து, வர்த்தகங்களின் கோரிக்கையை ஏற்று, மண்ணெண்ணெய், சர்க்கரை நீங்கலாக மேற்சொன்ன ஆணைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மற்ற பொருள்களுக்கு ஒரே உரிமம் வழங்குவதென்று அரசு முடிவு செய்துள்ளது. வர்த்தக சமுதாயத்தின் நலனைக் கருதி அரசு எடுத்துள்ள இந்த முடிவை வர்த்தக சமுதாயம் வரவேற்கும் என்று அரசு நம்புகிறது. புதிய திட்டத்தின்கீழ் உரிமங்களை மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை புதிப்பித்தால் போதுமானது என்றும் விதி செய்யப்படும்.

V. அரிசி அரைவை ஆலைகளை நவீனமயமாக்குதல்.

தமிழ்நாட்டில் ஏறக்குறைய 15,000 அரிசி அரைவை ஆலைகள் உள்ளன. இவற்றில் சுமார் 6,000 ஆலைகள் மொத்த வணிகம் செய்யும் பெரிய ஆலைகள், மற்றவை சில்லரை வணிகங்களுக்கும், விவசாயிகளுக்கும் கூலி அரைவை செய்பவை. அரைவை செய்யப்படும் அரிசியின் தரத்தை உயர்த்தவும், நெல்லிலிருந்து கிடைக்கும் அரிசியின் அளவை உயர்த்தவும், அரிசி அரைவை ஆலைகளில் நவீன இயந்திரங்கள் பொருத்த வேண்டுமென்று மத்திய அரசு 1970 ஆம் ஆண்டிலேயே ஆணையிட்டது. நவீன இயந்திரங்கள் வாங்குவதில் சிரமமிருக்கிறதென்று ஆலை அதிபர்கள் முறையீடுகள் செய்ததன் பேரில், இம் மனநிலை அரசு செய்த பரிந்துரையை ஏற்று, மத்திய அரசு, நவீன இயந்திரங்களை பொருத்துவதற்கான காலக்கெடுவை அவ்வப்போது நீட்டித்து வந்தது.

ஒரு அல்லருக்கு மேல் பொருத்தப்பட்ட ஆலைகள், ஷெல்லர் பொருத்தப்பட்ட பழைய ஆலைகள், ஆகியவற்றில் நவீன இயந்திரங்களை பொருத்துவதற்கான காலக்கெடு 1980 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 30 ஆம் நாள் வரையில் மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. மாநில அரசின் பரிந்துரையை ஏற்று இந்தக் காலக்கெடுவை 1981 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 30 ஆம் நாள் வரை மத்திய அரசு நீட்டித்து ஆணையிட்டுள்ளது.

பல்வேறு ரக அரைவை ஆலைகளுக்கு நவீன இயந்திரங்கள் பொருத்த வேண்டிய காலக்கெடு கீழே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது :—

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஹல்லர் அல்லது ஷெல்லர் பொருத்தியுள்ள ஆலைகள்.

ஏற்கனவே இயங்கும் ஆலைகள். கால அவகாசம்.

30—4—1975-க்கு முன் உரிமம் 30—4—1981 வரை பெற்றவை.

[1980 ஜூலை 24]

புதிய ஆலைகள்—

30—4—1977-க்கு முன்பு கட்டிடம் உரிமம் வழங்கப்படும்
கட்டி, இயந்திரங்களை நாளிலிருந்து ஓராண்
பொருத்தி உரிமத்திற்கும் மனு டுக்காலம்.
30—4—1977-க்கு முன்பு செய்ய
பட்டவை.

30—4—1977-க்கு பின் நிறுவப்பட்ட உரிமம் வழங்கப்படுவ
அல்லது உரிமத்திற்கு மனுச்செய் தற்கு முன் நவீன
யப்பட்ட புதிய ஆலைகள். இயந்திரங்கள்
பொருத்தப்பட்டி
ருக்க வேண்டும்.

ஒரே ஒரு ஹல்லர் பொருத்தப்பட்ட ஆலைகள்—

ஏற்கெனவே இயங்கும் ஆலைகள். 6—9—1981 வரை.

புதிய ஆலைகள்—

15 குதிரை வேகத்திற்குக் குறைவான உரிமம் வழங்கப்படும்
மோட்டாருடன், கிராம பகுதி நாளிலிருந்து
களில் 'நெல்லை வேகவைத்துப் ஐந்தாண்டு காலம்.
புழுங்கல் அரிசியாகத் தயாரிக்கும்
வசதிகளில்லாமலும், வாடிக்கைக்
காரர்கள் கொண்டுவரும் நெல்லை
அப்படியே அரைவை செய்தும்
வரும் ஆலைகள்.

மற்ற புதிய ஆலைகள் (அதாவது நகர உரிமம் வழங்கும்
பகுதிகளிலுள்ள ஆலைகளும் 15 முன்பாகவே நவீன
குதிரை வேகத்திற்கு மேற்பட்ட இயந்திரங்கள்
மோட்டார் பொருத்தப்பட்ட பொருத்தப்
கிராம பகுதிகளில் உள்ள ஆலை பட்டிருக்க
களும்). வேண்டும்.

அரைவை ஆலைகளை நவீனமயமாக்குவதில் ஆலையாள
ருக்கு அறிவுரைகள் வழங்கவும், அவர்களுக்குத் தேவையான
கடன் வசதிகளை பெறுவதில் உதவுவதற்கும்; அரசு ஒரு
குழுவை உணவு வழங்கு துறையின் இணை ஆணையாளர் தலை
மையில் நியமித்துள்ளது. இக்குழுவில் சில மாவட்ட அரிசி
ஆலை உரிமையாளர் சங்கங்களின் தலைவர்களும் உறுப்பினர்
களாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இக்குழு இதுவரையில் நான்கு
கூட்டங்களை நடத்தியுள்ளது. ஆலைகளை நவீனமயமாக்கு
வதில் உள்ள சிரமங்களை இக்குழுவில் விவாதித்து அதன்
தொடர்பாக பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளப்பட்டன.
குறிப்பாக, தமிழ்நாடு தொழில் முதலீட்டுக் கழகத்துடன்.
பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தி அக்கழகத்தின் மூலமாக ஆலை

1980 ஜூலை 24]

யாளர்க்குக் கடன் வசதி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. நவீன மயமாக்கப்படும் ஆலைகளுக்குக் கூடுதல் மின் சக்தி தேவை. அதை பெறுவதற்கு செல்நிலைச் சான்றிதழ் (Solvency Certificate) பெறவேண்டுமென தமிழ்நாடு மின் சார வாரியம் நிர்ணயித்திருந்த விதி தளர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஆலைகள் நவீனமயமாக்கப் புது இயந்திரங்களைப் பொருத்த அனுமதி கோரும்பொழுது, சுகாதாரத் துறை அந்த ஆலைகளில் சில மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டுமென கட்டாயப்படுத்துவதாகும். ஆனால் அவை சாத்தியமற்றவையெனவும் குழுவில் தெரிவிக்கப்பட்டதையொட்டி, நவீனமயமாக்கும் அரிசி அரைவை ஆலைகளை பொருத்தவரை, இத்தகைய நிபந்தனைகளைக் கடுமையாகச் செயல்படுத்த வேண்டாமென அரசுக்கு பரிந்துரை செய்யப்பட்டது. அரசு அதனை ஏற்றுக்கொண்டு போதிய பாதுகாப்பு வசதிகள் இருந்தால் அத்தகைய ஆலைகளின் கட்டிட அமைப்பில் மாறுதல் செய்ய வற்புறுத்த வேண்டாமென்று 1980 ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 6 ஆம் நாள் அன்று மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறையிலிருந்து ஆணை பிறப்பித்துள்ளது.

VI விலைவாசிகளின் நிலைமை.

பொதுவாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் மே மாதம் முதற்கொண்டு அக்டோபர் வரை, அறுவடையோ, விவசாயப் பொருட்கள் உற்பத்தியோ அதிகம் இல்லாத பருவ இப்பருவத்தில் விலைவாசிகள் சற்று ஏறுமுகமாக இப்போது ஆண்டு தோறும் காணப்படும் போக்கு. மேலும் விலைவாசிகள் உயர்வுக்கான காரணங்கள் மாநில அரசுகளின் கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் உட்பட்டவை அல்ல. மத்திய அரசு பின்பற்றும் நிதிக்கொள்கை, நாணயப் புழக்கம், வங்கி தரும் நிதி உதவி, இறக்குமதி ஏற்றுமதிக் கொள்கைகள், பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு இடையே இன்றியமையாப் பொருட்களின் நடமாட்டம், போக்கு வரத்துச் செலவுகள், ரெயில்வேக்களில் சரக்குப் பெட்டிகள் கிடைக்கும் வாய்ப்புகள், பெட்ரோல், டீசல் போன்றவற்றின் விலை உயர்வுகள்—இவையெல்லாம் விலைவாசிகளைப் பெரிதும் பாதிக்கின்றன. மாநில அரசின் அதிகார வரம்புக்கு உட்பட்ட எல்லா நடவடிக்கைகளையும் இந்த அரசு தீவிரமாக எடுத்து விலைவாசிகளைத் தன்னால் இயன்றவரை கட்டுப்படுத்த முயன்று வருகிறது.

அரிசியின் விலை.

சென்ற ஆண்டில் நிலவி வந்த விலைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் இவ்வாண்டு அரிசியின் விலை கிலோவுக்குச் சராசரி 25 பைசா கூடியுள்ளது. இந்த விலை உயர்வுக்கு முக்கிய காரணம், இந்த ஆண்டு வட மாநிலங்கள் பல வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதால் நெல் உற்பத்தியாகும் தென் மாநிலங்களிலிருந்து அங்கு அரிசி பெருமளவில் செல்வதேயாகும், மற்றொரு காரணம், நெல்லின் உற்பத்திச் செலவு அதிகரித்திருப்பதினால் விவசாயி

[1980 ஜூலை 24]

கள் விற்கும் விலை உயர்ந்துள்ளது. இருந்த போதிலும் தமிழகத்தில் அரிசியின் வெளிச் சந்தை விலைகள் மொத்தத்தில் நிதானமாகவே உள்ளன. நம் கையிருப்பும் கணிசமாக இருப்பதால் பொது விநியோக முறையில் அரிசியின் விநியோகத்தை விரிவுபடுத்தி வெளிச் சந்தையில் விலை உயர்வைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

சிறு தானியங்கள்.

கம்பு, கேழ்வரகு, சோளம் போன்ற சிறு தானியங்களின் விலைகளும் கட்டுக்கடங்கியே கிலோ சுமார் 1.30 வாக்கில் நிலவி வருகின்றன.

பயறு, பருப்பு வகைகள்.

பயறு பருப்பு வகைகளைப் பொறுத்தவரையில் தமிழகம் எப்பொழுதுமே பற்றாக்குறை மாநிலமாகத்தான் இருந்து வருகிறது. கடலைப் பருப்பு துவரம் பருப்பு, உளுத்தம் பருப்பு ஆகியவற்றில் நம் மாநிலத்தில் உற்பத்தியாகும் அளவுக்கும் புழக்கத்திற்கு இங்கே தேவைப்படும் அளவுக்கு ஏறத்தாழ 5 இலட்சம் டன்கள் குறைபாடு இருந்து வந்துள்ளது. மேலும் இந்த ஆண்டு பல வட மாநிலங்கள் வரட்சியால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதால் பருப்பு வகைகள் உற்பத்தியாகும் அம்மாநிலங்களின் உற்பத்தி நிலையங்களிலேயே விலைகள் கூடிவிட்டன.

கடலைப் பருப்பைப் பொறுத்த வரையில் சென்ற ஆண்டை விட விலை கிலோ ஒன்றுக்கு 1 ரூபாய்க்குமேல் கூடியுள்ளது. இதற்குக் காரணம் வட மாநிலங்களில் இவ்வாண்டு உற்பத்தி பெருமளவு, வறட்சி காரணமாகக் குறைந்துள்ளது. கடலை அயல்நாடுகளில் பயிர் செய்யப்படாததால், அதை இறக்குமதி செய்யவும் வாய்ப்பில்லை.

துவரம்பருப்பைப் பொறுத்த வரையில், வெளிச் சந்தையில் விலை கிலோவிற்குச் சுமார் ரூபாய் 4.75 ஆக உள்ளது. சென்ற ஆண்டும் இதே விலைதான் நிலவி வந்தது. தமிழ்நாடு நுகர் பொருள் வாணிபக் கழகம், தரத்தைப் பொறுத்து, கிலோ ரூ. 3.88 முதல் ரூ. 4.25 வரை உள்ள விலைகளில் விற்று வருகின்றது.

உளுத்தம் பருப்பைப் பொறுத்தவரையில் வெளிச் சந்தையில் விலை சென்ற ஆண்டைப் போல் கிலோ ரூ. 4.15 அளவில் உள்ளது. தமிழ்நாடு நுகர் பொருள் வாணிபக் கழகம் உளுத்தம் பருப்பைக் கிலோ ரூ. 3.50 அளவில் விற்று வருகிறது. துவரம் பருப்பு, உளுத்தம் பருப்பு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை, உள்நாட்டில் உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுவதன் காரணமாகப் பற்றாக்குறை ஈடு செய்யப்பட்டு, விலைகளும் நிதானமாகவே உள்ளன.

சமையல் எண்ணெய்கள்.

சமையல் எண்ணெய்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் நாட்டில் அதிகம் புழங்குவது கடலை எண்ணெய்தான். வெளிச் சந்தையில் கடலை எண்ணெய்யின் விலை கிலோ ஒன்றுக்கு இப்பொழுது சுமார் ரூ. 10.90 அளவில் அமைந்துள்ளது. விலை உயர்விற்கு இரண்டு காரணங்கள் உள்ளன. ஒன்று அனைத்திந்தியாவிலும், குறிப்பாக தமிழ்நாட்டிலும், இவ் வாண்டு கோடை மணிலாப் பயறு உற்பத்தி பெருமளவு பாதிக்கப்பட்டது. மற்றொன்று, தமிழ்நாட்டிலிருந்து அதிக அளவில் வேறு மாநிலங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டதேயாகும். கடலை எண்ணெய் அல்லது மணிலாப் பயறு ஆகியவற்றை ஒரு மாநிலத்திலிருந்து மற்றொரு மாநிலத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதை ஒழுங்குபடுத்தத் தடைகள் எதையும் மாநில அரசு விதிக்கக் கூடாதென்பதில் மத்திய அரசு கண்டிப்பாக உள்ளது.

நல்லெண்ணெய்யைப் பொறுத்தவரையில் நம்முடைய தேவைகளில் பெரும் பகுதி ஆந்திராவிலிருந்தும் ராஜஸ்தானிலிருந்தும் வருகிறது. அந்த மாநிலங்களிலேயே உற்பத்திக் குறைவின் காரணமாக விலைகள் உயர்ந்துவிட்டன. சென்ற ஆண்டு கிலோ ரூ. 8.50 என்ற விலையில் விற்று வந்த நல்லெண்ணெய் இப்பொழுது கிலோ ரூ. 13.00 முதல் 14.00 வரை விற்று வருகிறது.

தேங்காய் எண்ணெயின் புழக்கம் தமிழகத்தில் அதிகமில்லை. நம்முடைய தேவை முழுவதும் கேரள மாநிலத்திலிருந்தே தான் வருகிறது. சென்ற ஆண்டு கிலோ ரூ. 13.00 என்ற விலையில் விற்று வந்த தேங்காய் எண்ணெய் இப்பொழுது ரூ. 16.00 அளவில் விற்று வருகிறது. இதற்குக் காரணம் உற்பத்தி மாநிலத்திலேயே விலைகள் கணிசமாக உயர்ந்து விட்டதேயாகும்.

சமையல் எண்ணெய்களின் விலைகளைக் குறைப்பதற்கு மத்திய அரசு எடுத்துக் கொண்டுள்ள முக்கிய நடவடிக்கை. சில வகை சமையல் எண்ணெய்களை அயல் நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து விநியோகிப்பதுதான். அவர்கள் இறக்குமதி செய்யும் எண்ணெய்களின் பெரும் பகுதி கடுகு எண்ணெய் இனத்தைச் சேர்ந்தது. இந்த எண்ணெய், வங்காளம், ராஜஸ்தான், ஓரிஸா போன்ற வட மாநிலங்களில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் நம்முடைய மாநிலத்தில் இதைப் போது மக்கள் பயன்படுத்துவதேயில்லை. மத்திய அரசு இறக்குமதி செய்யும் 'பாமோலின்' என்ற எண்ணெய் வகை மட்டுமே தமிழக மக்களுக்கு ஏற்புடையதாய் உள்ளது. இதில் நாம் மத்திய அரசிடமிருந்து மாதம் 1,000 டன்கள் ஒதுக்கீடு பெற்றுப் பொது விநியோக முறையில் விற்று வந்தோம். இப்பொழுது மாதம் 2,000 டன்கள் அளவில் பெற்று விநியோகம் செய்யும் முயற்சிகளை மேற்கொண்

டுள்ளோம். 'பாமோலின்' விற்பனையை விரிவுபடுத்துவதன் மூலம், சமையல் எண்ணெய் விலைகளை ஓரளவு நிதானப்படுத்த முடியும் என்று எதிர்பார்க்கின்றோம். 'பாமோலின்' விற்பனை விலை கிலோ ரூ. 8.25.

புளி:

நம் மாநிலத்தில் தேவைகளில் முக்கால் பங்கு வெளி மாநிலங்களிலிருந்து, குறிப்பாகக் கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்தும், ஆந்திர மாநிலத்திலிருந்தும் வருகிறது. விளைச்சல் குறைவினால் அங்கு விலை உயர்வு காரணமாக இங்கும் புளி விலை உயர்வாக கிலோ ரூ. 7.50 அளவில் உள்ளது.

தனியாவின் விலையும் வெளிச் சந்தையில் ஏறி விட்டது. தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் தன் கையிருப்பில் உள்ள தனியாவை நியாய விலைக் கடைகளின் மூலம் கிலோ ரூ. 5.40 என்ற விலைக்கு விற்று வருகிறது.

மிளகாயைப் பொறுத்த வரையில் சென்ற ஆண்டைவிட விலைகள் சற்று குறைந்துள்ளன.

சிமிட்டி:

இவற்றைத் தவிர, சிமிட்டியிலும் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. சிமிட்டி விநியோகத்தைத் தொழில் துறை கவனித்த வருகிறது. மத்திய அரசு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை ஒதுக்கீடு செய்யும் சிமிட்டியை தொழில் துறை விநியோகம் செய்யும். இந்த விநியோகத்தில் தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகமும் கூட்டுறவு அமைப்புகளும் முதன்முறையாகப் பங்கு கொண்டுள்ளன. தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் இதுவரை மாநிலம் முழுவதும் சுமார் 3.5 இலட்சம் டன்களை விநியோகித்துள்ளது. வட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் அளிக்கின்ற அனுமதிச் சீட்டுகளின் பேரில் பதிவு செய்துகொண்ட வரிசைக் கிரமப்படி மிசச் சீராக தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் சிமிட்டியை விநியோகம் செய்கிறது.

விறகு:

சென்னை நகரில் விறகு விலை உயர்வைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் வனத் துறையின் உதவி கொண்டு காடுகளிலிருந்து விறகை எடுத்து வந்து நியாய விலைகளில் ல்சன்னை நகரில் விற்க ஒரு திட்டம் வகுக்க உணவுத் துறை முனைப்பாக செயல்பட்டு வருகிறது. இத் திட்டத்தை இம்மாத இறுதிக்குள் தொடக்க முடியும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

இரயில்வே துறையுடன் ஒருங்கிணைப்பு:

இரயில்வே சரக்குப் பெட்டிகள் போதிய அளவு உரிய காலத்தில் கிடைக்காதது விலைவாசிகளின் உயர்வுக்கு ஒரு காரணமாகும். இச்சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கு பல்வேறு துறைகளின் சிரமங்களையும் அறிந்து இரயில்வே தலைமை அதிகாரிகளுடன் கூடிப் பேசி கூடியவரை சிக்கல்களை தீர்க்கும் பொறுப்பு உணவுத் துறையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. பாட நூல் நிறுவனத்திற்கு வரவேண்டிய காகிதத்தை எடுத்துவரவும், நிலக்கரி, உப்பு ஆகியவற்றின் போக்குவரத்துக்குத் தேவைப்படும் சரக்குப்பெட்டிகள் ஒழுங்காகக் கிடைப்பதற்கும் இந்த பேச்சு வார்த்தைகள் பெருமளவு பயன்பட்டுள்ளன. ஆனால் நிலக்கரியைப் பொறுத்தவரையில் சரக்குப் பெட்டிகள் முக்கியமாக கல்கத்தாவிலிருந்து வரவேண்டியுள்ளதால் இப்பிரச்சினைக்கு உடனடியாகத் தீர்வு காண இயலவில்லை. இரயில்வேக்களுக்கு வேண்டிய நிலக்கரி கிடைப்பதிலேயே பல சிரமங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என்று அத்துறையின் அதிகாரிகள் தெரிவித்துள்ளனர். இருந்தபோதிலும் பல்வேறு துறைகளிலும் உள்ள பிரச்சினைகளையும் இரயில்வே அதிகாரிகளின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து அவற்றிற்கான தீர்வு காணும் முயற்சிகள் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

உணவு விடுதிகளில் பண்டங்களின் விலை.

உணவு விடுதிகளில் உணவுப் பண்டங்களின் விலைகள் மிக உயர்ந்துள்ளது. அரசுக்குக் கவலை அளிப்பதாக இருக்கின்றது. இவ் விலைகளைக் குறைக்கும் பொருட்டு மீண்டும் ஒரு முறை மாவட்ட உணவு விடுதிகள் சங்கப் பிரதிநிதிகளுடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தி ஓர் உடன்பாடு காண இயலுமா என்பதைப் பரிசீலிக்க மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளனர். இப் பேச்சு வார்த்தைகளினால் பலன் கிடைக்கின்றதா என்ற நிலைமை தெளிவான பின்பு மாநில அளவில் இப்பிரச்சனை பரிசீலிக்கப்படும். உணவு விடுதி அதிபர்கள் விலைகளைக் குறைக்கத் தாமாக முன்வந்து பொதுமக்கள் நலனுக்கு உகந்த முறையில் செயல்படும் சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்பதில் அரசு மிகுந்த அக்கரை கொண்டுள்ளது. அவ்வாறு விலைகளைக் குறைக்க அவர்கள் தாமாக முன்வரவில்லை எனில், இட்டிலி, தோசை, காபி, தேனீர், ஜளதா சாப்பாடு ஆகிய முக்கிய பண்டங்களின் விலைகளையாவது நியாயமான அளவில் நிர்ணயிக்க சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகளை எடுப்பது குறித்து இம்மாமன்றத்திலுள்ள பல்வேறு கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளையும் கலந்துகொண்டு நடவடிக்கை எடுக்க அரசு உறுதிபெற்றுள்ளது.

VII. உணவுப் பிரிவு குற்றப் புலனாய்வுத் துறை.

உணவுப் பிரிவு குற்றப் புலனாய்வுத் துறை 1964-ல் நிறுவப்பட்டது. இத் துறைக்கு ஒரு துணை இன்ஸ்பெக்டர்-ஜெனரல் தலைமை வகிக்கிறார். 1979-ல் மாநிலத்திற்கு வெளியே

[1980 ஜூலை 24]

எடுத்துச் செல்லப்படும் நெல் அரிசிக்கு லெவி செலுத்த வேண்டியதில்லை என்று முடிவு செய்த பிறகு இத் துறையில் பணியாளர்கள் கணிசமாகக் குறைக்கப்பட்டார்கள். பதுக்கலைத் தடுப்பதற்குத் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கத் தனியாக ஒரு பிரிவு அண்மையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. உணவுப்பொருட்கள் தொடர்பான பல்வேறு கட்டுப்பாடு ஆணைகளை அமல்படுத்துவதுடன், குறிப்பாக இன்றியமையாப் பண்டங்கள் இருப்பு, விலைகளை அறிவித்தல், கணக்குகள் வைத்தல் ஆணையையும், சர்க்கரை பருப்பு வகைகள், சமையல் எண்ணெய்கள், இருப்பு வைப்பதில் உச்சவரம்பு ஆணைகளையும் அமலாக்குவதில் இத்துறை முனைப்பாகப் பணியாற்றுகிறது.

1979ஆம் ஆண்டில் இத் துறை 842 குற்றங்களைப் பதிவு செய்தது. இவற்றில் 825 இன்றியமையாப் பண்டங்களின் சட்டத்தின்கீழும், 17 குற்றங்கள் இந்தியன் பீனல்கோடு/இன்றியமையாப் பண்டங்கள் சட்டம் ஆகியவற்றின் கீழும் பதிவு செய்யப்பட்டன. 270 குற்றங்களைப் பொறுத்தவரை மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்கள் குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்ய அனுமதி அளித்தனர். 153 குற்றவாளிகள் தண்டனைபெற்றனர். 64 குற்றங்களைப் பொறுத்தவரை கைப்பற்றப்பட்ட பண்டங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. 1979 இறுதியில் 115 குற்றங்கள் நீதிமன்றங்கள் முன்பு விசாரணையில் இருந்தன. 1980-ல் இத் துறை மேலும் தீவிரமாகப் பணியாற்றி முதல் 5 மாதங்களில் 468 குற்றங்களை கண்டுபிடித்தது. இவற்றில் கைப்பற்றப்பட்ட இன்றியமையாப் பண்டங்களின் மதிப்பு 56 இலட்சம் ரூபாயாகும்.

அண்மையில் சென்னையில் ரூ. 2.63 கோடி மதிப்புள்ள பாமோலின் எண்ணெய் பதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. இதுபற்றி வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

VIII. தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வரணிபக் கழகம்.

தமிழக அரசு வகுக்கும் உணவுக்கொள்கைகளை நடைமுறையில் செயல்படுத்தி, கொள்முதல், சேமப்பு, பொது விநியோகம் ஆகியவற்றைத் திறமையாக நடத்துவதற்கான ஆயத்தங்களை செய்யும் பொறுப்பு இக்கழகத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. நேரடி நெல் வாங்கும் நிலையங்களைத் திறந்து தமிழக அரசு நிர்ணயிக்கும் விலைகளில் நெல்லை விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்கி சேமித்து வைத்து அரைவை செய்து அரிசியை பல்வேறு நியாய விலைக் கடைகள் மூலமாக விநியோகிப்பற்கான மொத்த, வர்த்தகப் பொறுப்பை இக்கழகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. பொது விநியோக முறை எந்த நிலையிலும் முறிவடைந்து விடாமல் பாதுகாப்பது இக்கழகத்தின் முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாகும். கட்டாயக் கொள்முதலோ, ஆலைகள் மீதும் வர்த்தகர்கள்மீதும்

1980 ஜூலை 24]

லெவியோ, இல்லாத இன்றைய சூழ்நிலையிலும், விவசாயிகள் விரும்பித் தர முன் வரும் நெல்லை வாங்குவதில் இக்கழகம் முனைந்து செயல்படுகிறது. நெல்லை அரைவை செய்யும் பதின் மூன்று நவீன அரிசி ஆலைகளை நிர்வகித்து வருகிறது. இக்கழகம் இந்த ஆலைகளின் நிர்வாகம் இக்கழகத்தின்பொறுப்புக்கு மாற்றப் பட்ட பின், இவை லாபகரமாக இயங்குவதுடன், தரமான அரிசியும் தயாரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

நெல், அரிசி விநியோகம் தவிர, லெவி சர்க்கரை விநியோகத் திற்கான மொத்தப் பெறுப்பையும் இக்கழகம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. மத்திய அரசு லெவி சர்க்கரையைப் பல வேலைகளில் பல்வேறு மாநிலங்களில் உள்ள சர்க்கரை ஆலைகளிடமிருந்து ஒதுக்கீடு செய்கிறது. அந்த ஆலைகளிலிருந்து சர்க்கரையைப் காலம் தாமதத்தாமல் கிராம மட்டம் வரை எடுத்துச் செல்லும் பொறுப்பை இக்கழகம் செவ்வனே ஆற்றி வருகிறது. லெவி சர்க்கரைக்காக ஆலைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய விலையை மத்திய அரசு நிர்ணயித்துள்ள போதிலும், ஆலை அதிபர்கள் நீதிமன்றங்களில் தொடர்ந்துள்ள வழக்குகளை ஒட்டி சில மாநில நீதிமன்றங்கள் இடைக்காலத்திற்குக் கூடுதலான விலையை ஆலைகளுக்குத் தரவேண்டுமென்று ஆணைகள் பிறப்பித்துள்ளன. இந்தக் கூடுதல் விலைகளைத் தருவதினால் ஏற்படும் இழப்பை மத்திய அரசு ஈடு செய்ய வேண்டும். ஆயினும், நடமுறையில் மத்திய அரசு இந்த இழப்புகளை இதுவரையில் ஈடு செய்யவில்லை. இதற்கிடையில் சர்க்கரை விநியோகம் சீர்குலைந்து போகக்கூடாது என்ற காரணத்தால் இக்கழகம் தன் சொந்த நிதிப் பொறுப்பிலேயே இக்கூடுதல் விலையைத் தந்து ஆலைகளிலிருந்து சர்க்கரை பெற்று வருகின்றது. சர்க்கரை விநியோகத்தில் நமக்கு ஈடு செய்ய வேண்டிய ஏறக்குறைய பத்து கோடி ரூபாயை மத்திய அரசு விரைவில் நமக்குத் தரவேண்டும் என்று மாநில அரசு வற்புறுத்தியுள்ளது.

சர்க்கரையைத் தவிர சிமிட்டி, மண்ணெண்ணெய், பாமோலின் முதலியவற்றையும் விற்பனை செய்யும் வகையில் இக்கழகம் தன்னுடைய வர்த்தக நடவடிக்கைகளை விரிவாக்கியுள்ளது. இன்றியமையாப் பொருட்கள் பலவற்றை நியாயவிலையில் வழங்குவதற்கு இக்கழகம், சென்னைநகரில் 151 நியாய விலைக்கடைகளையும், 26 அமுதம் சிறப்பு அங்காடிகளையும், மாநிலத்தின் மற்ற பகுதிகளில் 4,044 நியாய விலைக்கடைகளைக் கிராமங்களிலும், 562 நியாய விலைக்கடைகளை நகரப் பகுதிகளிலும், 24 அமுதம் சிறப்பு அங்காடிகளையும் நடத்தி வருகின்றது. பருப்பு, பயறு வகைகள், உப்பு, புளி, மிளகாய் போன்ற மற்ற இன்றியமையாப் பொருட்களையும் உற்பத்தி இடங்களிலிருந்தே வாங்கிச் சேமித்து வைத்துக் கழகத்தின் கிராம நியாய விலைக்கடைகள் மூலமாகவும், அமுதம் கடைகள் மூலமாகவும் இந்தக் கழகம் விநியோகித்து வருகின்றது.

1972-73 ஆம் ஆண்டு கழகம் தோன்றிய பொழுது உணவுப் பொருள் வழங்கு துறையினரிடம் இருந்து சுமார் 13,450 மெட்ரிக் டன் கொள்ளளவு கொண்ட 5 கிட்டங்கிகளையும் நவீன அரிசி

[1980 ஜூலை 24]

ஆலைகளுடன் 16,950 மெட்ரிக்டன் கொள்ளளவு கொண்ட 12 கிட்டங்கிகளையும் தன் கைவசம் எடுத்துக் கொண்டது. இன்றைய தினம் 1.56 இலட்சம் மெட்ரிக்டன் கொள்ளளவு கொண்ட கிட்டங்கிகளையும் சுமார் 303.50 இலட்சரூபாய்செலவில் 34 இடங்களில் இக்கழகம் கட்டிமுடித்துள்ளது. ஆக, இக்கழகத்திற்குச் சொந்தமான கிட்டங்கிகளின் கொள்ளளவு 1.86 இலட்சம் மெட்ரிக்டன்களாக உயர்ந்துள்ளது. மேலும் 21 இடங்களில் 55,400 மெட்ரிக்டன்கள் அளவிற்குக் கொள்ளளவு கொண்ட கிட்டங்கள் சுமார் ரூபாய் 153.82 இலட்சம் செலவில் அமைக்கும் பணி நடந்து வருகிறது. பொது விநியோக முறையில் தடங்கல் ஏதுமன்றிப் பொருள்களை வழங்க, தமிழகம் எங்கும் மாவட்டங்கள் தோறும், கழகம் சொந்த கிட்டங்கிகளை நிறுவும் பணியில் தீவிர முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. இம் முயற்சியில் வெளி உதவி இன்றியே தனது சொந்த நிதிவசதிகளைக் கொண்டே கழகம் செயல் புரிந்து வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1972ஆம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்ட இந்தக் கழகம் முதல் ஆண்டு தவிர அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளில் லாபகரமாகவே நடந்துவந்தது. அரசின் ஆணைப்படி விவசாயிகளுக்குக் கூடுதலான நெல் விலை தரவேண்டியிருப்பதாலும் அரசு நிர்ணயித்துள்ள விலைகளிலேயே அரிசியைச் சில்லரை விற்பனை செய்வதாலும், சென்ற இரண்டு ஆண்டுகளாக இக்கழகத்திற்கு இழப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. தன்னுடைய வர்த்தக நடவடிக்கைகளை விரிவாக்கி அதன் மூலம் எந்த அளவிற்கு இந்த இழப்பை ஈடு செய்ய முடியுமோ, அந்த வகையில் கழகம் தன் பொறுப்புகளைத் திறமையோடும் சிக்கனமாகவும் நிர்வகித்து வருகின்றது. அரசுக் கொள்கைகளின் அடிப்படையான சமுதாய நோக்கை நிறைவேற்றும் வகையிலும், அதே சமயத்தில் வாணிப ரீதியாகத் திறமையாகச் செயலாற்றும் வகையிலும் இக்கழகம் இயங்கி வருகின்றது.

சென்ற ஆண்டு 50,000 டன்கள் பச்சரிசியையும் 5,000 டன்கள் குறுணையையும், தூத்துக்குடி துறைமுகத்திலிருந்து பல்வேறு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்த இக்கழகம் சர்வதேச வர்த்தக வட்டாரங்களில் மிகச்சிறப்பான பெயரை ஈட்டியுள்ளது.

IX. தமிழ்நாடு சேமிப்புக் கிடங்கு நிறுவனம்.

தமிழ்நாடு சேமிப்புக் கிடங்கு நிறுவனம் 52 மையங்களில் சேமிப்புக் கிடங்குகளைப் பராமரித்து வருகிறது. சொந்தமாகக் கட்டப்பட்ட கிடங்குகளின் கொள்ளளவு 1.62 இலட்சம் டன்களாகும். வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்ட கிடங்குகளின் கொள்ளளவு 70,000 டன்கள் ஆகும்.

1980ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 31ஆம் நாளில் இந்த நிறுவனத்தின் மொத்த மூலதனம் 291 இலட்சங்கள், இதில் சரிபாதி தமிழக அரசின் பங்கும் மறு பாதி மத்திய சேமிப்புக் கிடங்கு நிறுவனத்தின் பங்கும் ஆகும். 1979-80ல் நான்கு மையங்களில் முந்தைய ஆண்டு முடிவுபெறாத கிடங்குகளைக் கட்டி

1980 ஜூலை 24]

முடித்ததுடன் புதிதாக 8 மையங்களில் 16 கிடங்குகளை கட்ட இக்கழகம் முற்பட்டது. இவற்றில் 6 கிடங்குகள் தூத்துக்குடியில் அமைந்துள்ளன. 1980-81ஆம் ஆண்டில் 76 இலட்ச ரூபாய்ச் செலவில் கிடங்குகளைக் கட்டி முடிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளது. மத்திய சேமிப்புக்கிடங்கு நிறுவனத்திலிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்ட மூலதனப் பங்கீடான ரூபாய் 30 இலட்சத்திற்கு மாறாக ரூ. 10 இலட்சமே கிடைக்குமென்று இப்பொழுது தெரிவதால், 1980-81ல் புதிய கிடங்குகளை மேற்கொள்ள இயலாத நிலையில் இக்கழகம் உள்ளது. கூடுதல் நிதி ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டுமென இக்கழகம் மத்திய சேமிப்புக் கிடங்கு நிறுவனத்திடம் வற்புறுத்தி வருகிறது.

கடந்த 5 ஆண்டுகளில் தமிழ்நாடு சேமிப்புக் கிடங்கு நிறுவனம் இலாபத்தில் இயங்குகிறது என்பது கீழ்க்கண்ட விவரங்களிலிருந்து தெரியவரும்:—

ஆண்டு	நிகர இலாபம். (ரூபாய் இலட்சத்தில்).
1975-76	28.85
1976-77	18.52
1977-78	42.59
1978-79	38.63
1979-80	28.90

(உத்தேச மதிப்பீடு).

1978-79 வரை கணக்குகளின் தணிக்கை முடிந்து விட்டது. 1979-80ஆம் ஆண்டுக் கணக்கு தணிக்கையில் உள்ளது. விஞ்ஞான முறைக்கேற்ப பொருட்களைச் சேமித்து வைத்து விரயம் ஏற்படாமல் தடுப்பதில் இக்கழகம் பயனான தொண்டினை ஆற்றி வருகிறது.

X. பொது.

பொது விநியோகப் பொறுப்பை மேற்கொண்டுள்ள நுகர்வோர் கூட்டுறவு பண்டகசாலைகள் இதுவரை கூட்டுறவுத் துறையின் பராமரிப்பில் இருந்தன. பொது விநியோகத் துறையில் இவற்றிற்கு முக்கிய பங்கு இருப்பதாலும், கூட்டுறவு நுகர்வோர் பண்டகசாலைகள், தமிழ்நாடு நுகர்பொருள் வாணிபக் கழகம் ஆகிய இரு பிரிவுகள் மூலம் நடக்கும் பொது விநியோக முறையை ஒரு சீராக ஒரே துறையில் கண்காணிப்பது நலம் என்று அரசு கருதியதாலும், நுகர்வோர் கூட்டுறவு பண்டக சாலைகள், அவற்றின் மூலம் நடக்கும் பொது விநியோகப் பொறுப்பு ஆகிய இரண்டு அலுவல் இனங்களையும் தலைமைச் செயலகத்தில் கூட்டுறவுத் துறையிடமிருந்து உணவுத் துறைக்கு மாற்றி அந்த அரசு ஆணை பிறப்பித்துள்ளது.

தலைமைச் செயலகத்திலுள்ள உணவுத் துறையின் பெயரும் உணவு சிவில் சப்ளைஸ் துறை என்று மாற்றப்பட்டுள்ளது.

23061